

SPEJDER JUL

A.M.

1943

SPEJDER JUL

INDHOLD

ET TILTRÆNGT BUDSKAB

Af Vilhelm Kollhoff Nielsen

DE HELLEGE TRE KONGERS NATTEVAGT

Et Julespil. Tegninger af V. Blomstedt og Gotfred Mortensen

KIRKEKLOKKEN I HEDEBY

Historisk Fortælling af K. Magleby Sørensen
Illustreret af Aage Gotved

GELDSBREVE

Historisk Skildring ved K. Magleby Sørensen

DANSK VIRKE I AANDENS VERDEN

Af Paul Holt

BJØRNEPATRULJEN VANDT - IKKE!

Spejderfortælling af Ukko Kivisto
Illustreret af Aage Gotved

SPROJTERNE KOMMER

Af „Mr. Quick“. Med Foto

EN UFØRGLEMMELIG JUL PAA SØEN

En virkelig Oplevelse fortalt af Jens Grane
Illustreret af Oscar Jørgensen

EN LILLE RIDDERSMAND

Fortælling af L. Ludvigsen
Illustreret af Aage Gotved

FEM SMAA MEND GAAR I SKOVEN

En Fortælling om Ulveunger af Annesofie Hermann
Illustreret af Thora Lund

PRÆMIE KRYDS-OG-TVÆRS

TINKA OG MADS

Tegninger af Thora Lund

I INDIANERLEJR

Farvefotos af Gotfred Mortensen

REDIGERET AF GUNNAR IPSEN

Omslagstegning af Axel Mathiesen

1 Kr.

Bagsiden: Mowgli og Baghera - Tegnet af Aage Gotved
Nærværende Ramme tegnet af Gotfred Mortensen

1 Kr.

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS - DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS
OG KFUM-SPEJDERNE I DANMARK

Trykt i Det Berlingske Bogtrykkeri A.S. København
Omslaget i Dybtryk

1943

Tegning af Aage Gotved.

Et tiltrængt Budskab

Det svirrer omkring os med Budskaber. Lader vi Radioapparatets Viser glide hen over Skalaen, finder vi den ene Station lige ved Siden af den anden, og fra alle Stationerne meldes der nyt, Det meste handler om alt det, som Krigen har affødt. Der meldes om Restriktioner og Forordninger, om Kapitulationer og Sejre, om Tab, der er tilføjet Fjenden, om Skibe, der er sænket, og om Byer, der er bombet.

Det svirrer omkring os med Budskaber, men det er oftest den Slags Budskaber, der højst giver den ene Part Tilfredsstillelse for et Stykke Tid, samtidig med, at de øger Sorgen og Hadet hos den anden Part, — og varig Glæde faar ingen derigennem. For der er eet Budskab, som endnu ikke har lydt: *Budskabet om varig Fred.*

Hvor vilde det være herligt, og hvor vilde meget godt være naaet, hvis samtlige Stationer Verden over en Dag afbrød de planlagte Udsendelser og alle udsendte følgende vidunderlige Særmelding:

*Efter fælles Overenskomst er Fjendtlighederne indstillet!
I Fællesskab arbejdes der for en retfærdig og varig Fred!*

*

Men det Budskab lyder ikke. Det lød ikke efter sidste Verdenskrig, og det vil aldrig komme til at lyde, hvis ikke alle Nationer med Glæde og i Oprigtighed modtager det tiltrængte Budskab, som denne Artikel skal nævne for dig.

Det svirrer omkring os med Budskaber, der lader os forstaa, at Verden ligger i det onde. Og midt i denne Krigslarm nærmer Julen sig atter. Dens ydre Dragt er ikke helt som tidligere. Der er ingen Overdaadighed af Julesteg og Lækkerier nu; der er ingen bugnende Juleudstillinger i straalende Lyshav som før, og Titusinder af unge i vor Verdensdel har intet Hjem at fejre Julehøjtiden i.

*

Men da lyder midt i al Elendigheden det Budskab, som vi trænger til. Det er Engdens Budskab, som toner gennem Vintermørket over Sorgens og Ondskabens Jord. Frygt ikke, lyder det, thi se jeg forkynder Eder en stor Glæde, som gælder alle: *Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kris'us!*

En Frelser! Det er jo netop det, vi trænger til! En, der kan redde os ud af den fortvivlede Situation, som vi og hele Verden er i. En, der kan bringe Velsignelse og Glæde, og som ogsaa kan hjælpe hver enkelt af os over vore personlige Nederlag i de Kampe, som vi har at udkæmpe med vore Fristelser.

Eders Frelser er født, lyder Glædesbudskabet. Vi skal altsaa ikke gaa og vente paa ham, for han er allerede midt iblandt os. Men hvor er han dog skubbet til Side og overset af mange, — og maaske ogsaa af os.

Der er nemlig noget, vi har glemt: at Julebudskabet lød, at Frelseren, som var født, var den Herre Jesus Kristus. Altsaa ikke bare det lille Jesusbarn eller den gode Ven og Hjælper ved Navn Jesus, men Førelsen, Herskeren, den Herre Jesus, ham, der ejer Magten over alt og alle. Dette sidste maa med, for at det første kan opleves.

Der bliver ingen retfærdig og varig Fred, før Statsmænd og Nationer anerkender Jesus som deres fælles Herre, d.v. s. før de vil rette sig efter hans Ord om at elske Gud af hele deres Hjerter og deres Næste — altsaa ogsaa den tidligere Fjende — som dem selv. Og der bliver ingen varig Fred og Glæde i dit Liv, hvis ikke du gør det samme og lader Jesus faa Magten over dig.

»Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus!« Et tiltrængt Budskab, sagde jeg. Ja, men ogsaa et vidunderligt Budskab.

Gud give dig og os alle at opleve Sandheden deraf. Saa faar vi en velsignet og glædelig Jul.

Vilh. Kolthoff Nielsen.

DE HELLIGE TRE KONGERS NATTEVAGT VED KRYBBEN

Prolog.

(Fremført i den danske Kirke i Paris 1938)

Da Jesus i Betlehem var født, i Kong Herodes' Dage,
Da kom der Vise fra Østerland, af Stjernen de lod sig betage,
Den ledte dem frem, den ledte dem »hjem«,
Til »deres« det ny Jerusalem.

De kom og saa et fattigt Barn, paa Straa mellem Okser og Asen,
Men Aanden fra Gud dem oplod at se, det var Frelsen af Menneskeracen.
Kineser og Inder og Perseren med,
Alle knæled de stille ned,
De ofred de tilbad — og de fandt Fred.

De havde tilbudt i nogen Stund,
Og saa fik de Lovsangsmæle,
De rejste sig og priste Gud, for dette glade Julebud,
Som de nu vilde bringe ud til alle søgende Sjæle,
Men først de vaaged Natten ud,
Og talte sammen om Gaven fra Gud
Tyss! hør! Lad os og blandt dem dvæle ...

Inderen (Alvorlig og mørk i Stemmen):

»Venner og Vise blandt Vismænd, Stjernen ledte os
her til Betlehem, tilbedende og med hellig Undren kom
vi alle tre til Guds Barn i Krybben.

Fortæl ædle Brødre! hvad der mangled jer, at I drog
ud for at finde?»

Perseren (Livlig og finmælt):

»Du Budha's Udsending du har visselig Ret, hver af
os maa fortælle vor Livsvej hertil. Solens Søn, vil du
begynde, vi andre siden saa fortæller.«

Kineseren (Ubestemmelig):

»Nu vel, jeg haster med at tale, for des hurtigere at
høre om Eders lange Stjernevej — — —.

I al min Tid saa prøved jeg at leve efter Kinas gamle
Overleveringer og Konfutses Befalinger. Jeg overholdt
Vedtægterne om broderlig Velvilje og barnlig Kærlig-
hed, jeg levede fredeligt og sørgede for, at Staten støt-
tede Stjernedyrkningen, jeg dyrked dem selv, de ufat-
telige Stjerner, og fulgte Konfutses Anvisninger, og
kendte alle de kendte ved Navn.

Fra Syd til Nord, fra Aar til Aar tydede jeg Visdom-
mens Tegn blandt Kometer og Stjernepile — — —.

Min Tanke skærpedes og mit Øje saa klart, men dog
mangled der mig noget, jeg følte mig som et Lys, der
ikke var tændt.

En Nat da jeg de sælsomme Stjerner betragted, glemte
jeg alt for een eneste Stjerne, som lyste og skinnede ej
blot paa Himlens Hvælv, men helt ind i min mørke Sjæl.

Stjernen kaldte mig, og jeg maatte følge, og saa sik-
kert som det nu er Nytaarstid, saa vidste jeg, at nu var
en mægtigere end alle Stjerner født paa Jorden.

Saa drog jeg da ud og ventede at finde et himmelsk
Palads med Spir og Taarne, som vi dem i Kina har, men

heri tog jeg Fejl, Underet er langt større, Guddomsbar-
net har ophøjet denne fattige Stald til Fyrstebolig.

Han ydmygede sig selv for os, og vi maa ydmygt til-
bede og love dette Barn.

Her fandt jeg Fred, og jeg vender glad tilbage, fordi
mine Øjne har set den, som Visdommen har sendt til
den stridende, higende Menneskeslægt.

Nu er Lyset tændt, og det skal brænde ned og blive
mindre og mindre, mens det lyser for andre.

Men du, Broder India, fra Sjølevandringens Land,
hvad drev dig hid til Krybberummet?»

Inderen:

»Ja, Venner, som Indiens Millioner, saa troede ogsaa
jeg, at Livet var en Ulykke og Nirvana Maalet, og at
Gud var Altet, men Altet var Intet. Tilværelsen var
Mørke, for den var ond, og det var bedst om Verden
gik til Grunde.

Jeg søgte at slette Selvet ud og hungre til Død min
Sjæl, for at blive til intet, at ikke den endeløse Sjøle-
vandring skulde vedvare. Jeg troede mig nær ved Maa-
let, men jeg var helt forblindet, for netop da raabte min
Sjæl, som en Hjort der skriger paa Vand: »Er der en
Gud, saa hjælp mig i min Nød, thi jeg, som troede mig
fri, er lænkebunden, vis mig et Stjernelys, som leder
mig til dig, for her i Mørket, kan jeg ikke finde Vejen.«

Næppe stilnede mit Raab, før jeg blev en skinnende
Stjerne var, min Sjæl blev Sang, nu vidste jeg, at Gud
var til og havde sendt sin Frelse. Ja, Brødre, det er vist,
at denne Barnekrist faar Kraft til at tilintetgøre alle
Sjæles Synder, saa vi ikke skal fødes til Hvileløshed
igen og igen paa denne lidende Jord, men een Gang for
alle fødes paany til Fred med Gud — til Salighed.

Ikke var det os selv, der gjorde os til intet, men Han
den ophøjede Guds Søn vil fornedre sig til Udslettelse,
at vi kan blive alt i Ham. — — — Og efter denne Natte-
vagt, rejser jeg tilbage for at fortælle de andre hvileløse,

at Himlen er kommet til Jord med den Almægtige Barmhertighed selv.

Sig os nu du Persias Ørn, hvorfor *du* kom.«

Perseren:

»Ædle Vise!

Jeg kommer fra Persiens Indre, Livet der er ikke lysteligt, man ærgrer sig over Kongers Stridigheder og Kvægrøverne.

Det onde og det gode er i stadig Strid, og Zoroaster, vor store Vismand, er næsten glemt.

Parti rejses mod Parti — Hadet brænder — Blodet flyder — Alle *vil have mere* end de har — Alle *vil have*, ingen *vil give*. Og alle sværger de at handle i Retfærdighedens Navn. Løgn og Sandhed er ej mere, de er rystet sammen.

Der raabes om mange Slags Sandheder, men jeg mener, at de er Løgne, for Sandheden er kun *een*.

Før lærte hvert Barn i Persien at bruge Pil og Bue, og at tale absolut Sandhed, man kendte Modsætningen mellem Renhed og Urenhed, og kæmped altid paa det renes Side.

Vi vented paa Befrieren, kun ved Offer kunde vi renses og blive forligte med Gud. Jeg spejded paa Himlen efter Tegn ved Engle, om Tiden for Guds Retfærdigheds Vej var inde, Herren har jo lovet at sende Englebud, hvor han ikke kan sende Mennesker.

En Aften saa skete det med eet, at jeg øjned et Straale-skær i det fjerne, som lyste og varmed min frosne Sjæl. Der, ja, der langt borte maatte være en Engleskare.

Straks stod jeg op og drog hjemmefra, og saa fik jeg Øje paa den klareste Stjerne, der ledte os alle hertil.

— Paa min Vandring faldt jeg i Tvivl, — var Stjer-

nen kun et Led i Stjernerens Underkæde? Var Vandringen forgæves? og Ledestjernen Blændværk??? Da pludselig jeg hørte, af jævne Stemmer Lovsang, det Hyrder var, som takked for Frelsens glade Budskab. Ved Engle var det sendt dem fra Herren i det Høje, mens de vogted deres Faar paa Marken. Englens Budskab til dem lød saa: *Frygter ikke*, thi se jeg forkynder Eder en stor *Glæde*, som skal være for *hele* Folket, *Eder er i Dag en Frelser født*, som er den Herre Kristus i Davids By, og dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn svøbt liggende i en Krybbe. Og straks havde der med Englen været en himmelsk Hærskare, som loved Gud og sang: *Ære være Gud i det Høje, Fred paa Jorden, Og i Menneskers Velbehag*.

Hyrderne fortalte mig, at de havde fundet Barnet og dets Forældre, og at de nu maatte takke Gud ved Lovsang.

Det var altsaa Befrieren, som var kommen, Tvivlen veg, og jeg hastede mod Barnet, ofrede og tilbad som I, — og jeg saa et Syn: gennem dette lille Barn vil Faderen drage utallige Sjæle til det hellige Rige.

Dette Jesusbarn skal vokse og blive Døren gennem hvilken Alle Menneskesjæle kan finde Fred med Gud.«

Epilog.

Mel.: Peace I ask of thee o, River ...

Fred vi beder om o, Herre, Hjertets Fred,
Vi kan ikke selv det lære, *giv* os Fred,
Send din Livs-Strøm fuld af Naade,
Lær os *Din* Barmhertighed
Hele Verden er i Vaande, tænd Dit Lys og send din Fred.
Fred vi beder om o, Herre,

Fred, Fred, Fred ...

De hellige tre Konger

Silhouetteregning af V. Blomstedt

I ærbødig Afstand fulgte Rolf og Gorm efter den munkeklædte Mand, der langsomt vandrede gennem Hedeby. Det var en varm Sommerdag. Sliens Vande gled dovent af Sted og skvulpede sagte under den store Træbro, hvor de mange Skibe, der gæstede Byen, lagde til. Langvejs fra kom de, disse Skibe, fra fremmede Byer og Lande, lastede med Varer, der blev baaret i Land for at blive udvekslet med andre Varer.

En stor og en livlig Stad var Hedeby.

Uden for Byen — paa en lille Høj — laa en Kirke. En simpel Bygning af Træ, men dog med baade Skib og Kor og et lille Taarn. I mange Aar havde den nu været lukket, og den saa slemt forfalden ud.

Ansgar havde bygget den. Støttet af Kong Haarik den Ældre havde han i Stilhed øvet sin Gerning i denne By nær Grænsen. Nu var han forlængst borte — var udnævnt til Biskop i Bremen — og en anden Præst varetog det vanskelige Arbejde — for Modstanden mod den fremmede Lære voksede. Troen paa de nordiske Guders Magt var gennem Aarhundreder blevet dybt fæstet i Danernes Sind og lod sig kun vanskeligt udrydde.

Der kom en ny Konge — Haarik den Yngre — ung var han og lod sine Mænd styre for sig. Især havde en dem — Hovi, Høvdingen i Hedeby — stor Indflydelse, og ham var det, der havde ladet Kirken lukke og Præsten drive ud af Landet.

Men nu var Ansgar kommet tilbage ...

Han vakte Opsigt, som han gik der gennem Hedeby Gader — fattigt klædt i sin Munkekutte — for alle vidste, at han var Biskop, en Mand med Magt og Myndighed.

Rolf og Gorm vedblev at følge efter ham i passende Afstand. Mest Lyst havde de til at følges ved hans Side, men de vidste, at sligt ikke sømmede sig for to Drengene — og saa havde de endda en Følelse af, at Ansgar, denne milde, kærlige Mand med de gode Øjne, der syntes at kunne se lige gennem En, ikke vilde have noget imod det. Han gav sig gerne af med Børn.

Foran den forladte Kirke havde Ansgar talt til Folket.

Mange var kommet for at lytte til hans Ord. Stille og andægtige stod de om ham — nogle af dem i hvert Fald. Der var nok andre, som var bemægtiget af andre Følelser — Vrede og Trods.

Ogsaa de to Drengene havde lyttet. Med aabne Sind havde de, saa godt de formaaede det, fulgt med i hans Tale om den hvide Krist, der nu ogsaa gæstede de danske Kyster, og som af sine Tilhængere ikke krævede Ofre, men milde Gerninger og from Tro.

Rolfs Far ejede et lille Hus i Udkanten af Hedeby. Her skulde Ansgar overnatte for næste Dag at blive stedet for Kongen. Da de nærmede sig Hjemmet, blev Drengene dristigere og fremskyndede deres Skridt, saa de kunde aabne Døren for Ansgar og paa anden Maade være ham til Hjælp.

Ansgar saa smilende paa de to ivrige Drengene, hvis Glæde ingen Grænser kendte, da han bød dem med ind i det Værelse, der var blevet ham anvist.

— — —
Næsten en Time var forløbet.

Ansgar havde anbragt sig paa et Sæde ved Vinduet. Paa Gulvet ved hans Fødder sad Rolf og Gorm og lyttede, medens Ansgar fortalte dem om sine mange Rejser.

Pludselig bankede det haardt paa Døren, og en Mand traadte ind. Det var en høj, brynjeklædt Skikkelse med Staalhue paa Hovedet og en Stridsøkse ved Bæltet.

Det var Knud Hirdmand. Drengene kendte ham, og forskrækkede rejste de sig og søgte at gemme sig bort i Stuens ene Hjørne. Det var sikkert ikke noget godt Budskab, Knud havde at bringe. Han var en af Hovis betroede Mænd, og Drengene vidste, at Hovi havde svoret Ansgars Død.

Knud Hirdmand stirrede paa Ansgar, og der var Vrede og Foragt i hans Blik:

»Svar mig! Er du kommet hid for at aabne det kristne Gudshus paany og for at fortrænge vore gamle Guder, som vi og vore Fædre har blotet til siden Arilds Tid?»

Ansgar saa smilende Knud ind i Øjnene:

»Jeg er kommet for at tale til Danerne om Krist, saadan som han har befalet sine Tjenere at gøre det.«

»Jeg ved, hvem du er!« Knud hævede Stemmen. »Ofte har jeg faret paa Vikingefærd til Frankenland og Saksen, og jeg har hørt dig omtale. Jeg ved, at du kom fra Klostret Corbie i Franken til Korvej ved Weserflodens Vand i Saksernes Land, og at Kejser Ludvig, som de kalder den fromme, sendte dig ud til Daner og Svear. Men nu, da du selv er en mægtig Kirkefyrste med stor Magt, skal du blive hjemme hos dine egne og lade os være i Fred. Her er intet for dig at gøre. Vor Høvding har lukket din Kirke og jaget din Præst bort. Anderledes bliver det ikke. Lyt til mit Raad og drag tilbage den Vej, du kom. Det baader dig bedst.«

Ansgar rystede paa Hovedet:

»Jeg kan ikke tjene dig i at gøre din Vilje. Man skal adlyde Gud mere end Mennesker. Det er blevet mit Hverv paa Jorden at prædike Guds Ord, og min Herre har sendt mig til dit Land. Gud vil det saadan!«

»Gudernes Vilje — lo Knud Hirdmand haanligt, »den kan ingen kende uden ved Lodkastning. Saadan er gammel Skik hos os. Og jeg siger atter: Lyt til mit Raad. Jeg vil ikke dræbe dig nu — om end jeg kunde gøre det. Selv sin værste Fjende undsiger man — og jeg ser, at du har et godt og ærligt Ansigt. Men har du ikke inden Morgendagen forladt Byen, maa du dø!«

Ansgar rejste sig op:

»Skal jeg falde for din Haand og paa slig Vis ophøjes til at være et af Herrens Blodvidner, da er du kun Redskab til at opfylde mit højeste Ønske og min Sjæls hedeste Bøn. Jeg bliver her, hvad der end sker.«

»Da er Døden dig vis. Nu har jeg advaret dig!«

»Har du aldrig hørt, hvad der fortælles om de Kristnes Gud? Og har du intet hørt — hvordan kan du da dømme om en Tro, du ikke kender?«

»Din Gud vedkommer ikke mig!«

»Er du maaske bange for ham?«

En vred Ild flammede op i Hirdmandens Ansigt.

»Knud Hirdmand kender ikke til Frygt — hverken over for levende eller døde, hverken over for Guder eller Mennesker! Om jeg ikke havde givet dig Frist til Morgendagen, da skulde de Ord, du sagde, allerede have fældet dig.«

»Kom ud til Kirken i Morgen, naar jeg taler til Folket!« sagde Ansgar. »Har du i Sinde at dræbe mig, kan du ikke vælge noget bedre Sted til din Gerning, om du da ellers ønsker, den skal være aabenlys for alle!«

Ansgar saa smilende Knud ind i Øjnene

Knud Hirdmand saa paa Ansgar, ligesom lidt usikker og tvivlende. Saa mumlede han truende:

»Jeg kommer! Tvivl ikke derom!«

Saa forlod han Stuen og lod Døren falde haardt i bag sig.

Ansgar satte sig atter og vinkede smilende Rolf og Gorm hen til sig.

Ved Foden af den lille Kirkebakke samledes den følgende Dag en stor Meneskeskare. Alle Hedebyns Indbyggere var der. Andre var kommet langvejs fra. For viden om var Rygtet naaet om Ansgars Tilbagekomst. Og man vilde da nok baade se og høre den Mand, der ikke veg tilbage for at sætte Livet paa Spil for at tjene sin Herre.

Skoven var ryddet paa den brede Slette ned mod Slien. Hvor tidligere Egen i Fællesskab med Ask og Birk havde været Enehersker, laa nu Huse og Hytter, omgivet af grønne Marker.

Synet af den forfaldne, næsten ødelagte Kirke stemte nogle til Mismod, andre — og det var de fleste vel — til Glæde.

Spændingen steg, da man blev klar over, at Kongen ogsaa var til Stede. Med et Følge af Hofmænd og Jarler var han kommet for at høre Ansgar tale. Hovi, Hedebyns Høvding, Ansgars værste Fjende, stod ved hans Side.

Men var Ansgar bange, forstod han i hvert Fald at skjule det. Modigt stod han frem i Kredsen og begyndte at tale med en Inderlighed som sjældent før. Hans Ord fængede. Folk lyttede til denne vaabenløse Mand, der alene stod midt i Kredsen af ondsindede Fjender, kun støttende sig til en stor Stav med et udskaaet Krucifix. Ja, de lyttede — Mænd og Kvinder, unge og gamle — brynjelædte Krigere og simple Faarehyrder, fribaarne Bønder og Handelsmænd — lyttede til Budskabet om den hvide Krist, der ikke krævede blodige Ofre, men selv havde lidt Døden for at frelse Menneskeslægten ...

Ogsaa den unge Konge lyttede. I Begyndelsen uvilligt, men efterhaanden mere interesseret. Hovi bøjede sig flere Gange hen imod ham og søgte at hviske noget ind i hans Øre, men Kongen gav ham til sidst med en Haandbevægelse til Kende, at han skulde tie.

Ogsaa om Kirken talte Ansgar — Kirken i Hedeby, der var det første Resultat af hans Virke blandt Danerne, men som nu var blevet lukket for Folket. Han vilde bede Gud om at blødgøre Kongens Hjerte, saa Kirkens Døre atter maatte blive aabnet. Ja — mere end det — han vilde bede Gud om, at Kirken i Hedeby maatte faa en Kirkeklokke, hvis Toner kunde ringe Folket sam-

Modig stod han frem i Kredsen og begyndte at tale...

men og bringe Vidnesbyrdet ud over Landet, at Kristi Lære ogsaa havde fundet Vej til dette Sted.

Ved disse Ord gik der en vred, truende Mumlen gennem Mængden. En Kirkeklokke var det værste, de vidste. Dens Ringen var i deres Øren en vederstyggelig Lyd, som vilde jage de gamle Guder bort — paa deres Vikingetogter til fremmede Lande havde de hørt Klokkerne ringe fra Kirker og Klostre.

Hovi traadte hen til sine Mænd og gav dem Befaling, og et Par af dem banede sig Vej gennem Mængden og løftede truende deres Sværd mod Ansgar.

Men da talte Kongen:

»Ingen maa røre et Haar paa denne Mands Hoved!« sagde han, idet han pegede paa Ansgar. »Frivilligt skal det være, om nogen vil lade sig døbe, eller han vil holde fast ved den gamle Tro. Men min Befaling er, at Kirken i Hedeby fra i Dag atter skal staa aaben, og jeg giver mit Minde til, at der støbes en Klokke til dens Taarn. Og jeg lover dig, Ansgar, at du ogsaa skal faa Lov at bygge en Kirke i min By Ribe, og jeg skal selv skænke dig et Jordstykke til dens Grund!«

Hovi blev rød i Ansigtet af Vrede. Men han vovede ikke at træde op imod Kongen.

Men det var en glad og lykkelig Ansgar, der lidt senere begav sig paa Vej ind mod Hedeby. Saa stærkt som nogen Sinde følte han, at han gik Guds Ærinde.

Om Aftenen sad Ansgar atter i den samme Stue som Aftenen forud og talte med Rolf og Gorm. De havde

begge været med ved Stævnet ude ved Kirken. Og saa skete det ogsaa denne Aften, at Døren gik op, og Knud Hirdmand traadte ind med en tung Sæk.

»Kommer du for at holde dit Løfte og tage mit Liv, da er jeg rede!« sagde Ansgar, idet han rejste sig. »Jeg har sagt dig, at større Tjeneste kan intet Menneske gøre mig. Kun er jeg bange for, at jeg ikke er værdig til at lide Martyrdøden.«

»Jeg er ikke kommet for at tage dit Liv!« sagde Knud Hirdmand. »Jeg hørte dig i Dag, da du talte til Kongen og til Folket. Jeg saa ogsaa Hovi, der nu er forvist fra Kongens Nærhed, og jeg ved, at han talte hadefulde Ord for at ophidse Kongen imod dig. Jeg hørte ogsaa den truende Mumlen, som rejste sig — men skønt din Haand vel næppe har svunget et Sværd, lyste dit Ansigt dog af Frygtløshed. Jeg er kommet for at tilbyde dig Malm til den Klokke, som Kongen har givet dig Lov at støbe til din Kirke. Her har du en Del deraf!« Med disse Ord satte Hirdmanden den tunge Sæk paa Jorden foran Ansgars Fødder.

»I Morgen skal du faa mere. Til Straf, fordi jeg har truet dig med Døden, vil jeg selv slæbe det hid.«

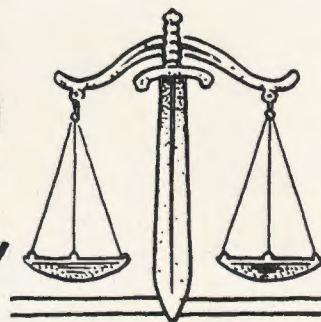
Ansgar gik helt hen til Knud Hirdmand og lagde en Haand paa hans Skulder:

»Broder! Hvor vilde det være godt for Kristi Kirke, om den vandt mange Stridsmænd som du!«

— Saadan — fortæller Sagnet — gik det til, at Kirken i Hedeby, den første kristne Kirke i Danernes Rige, fik sin Kirkeklokke.

GÆLDS BREVENE

Af K. Magleby Sørensen.

Skanderborg Sø laa og lyste saa smukt i Sommersolen. De store Skove omkring Søen og Kongeslottet var iført deres skønneste Sommerdragt. Stolte Ege hvælvende deres Kroner over den blomstersmykkede Skovbund.

Fra selve Slottets Taarn vajede Kongeflaget som Tegn paa, at kongelig Majestæt, Christian den Fjerde, opholdt sig paa Slottet — som saa ofte før, naar han gæstede Jylland paa en af sine mange Rejser rundt i Landet.

En aldrende Kvinde var paa Vej gennem Skoven for at søge Foretræde hos Majestæten.

Det vilde ikke blive let, vidste hun. Ikke alle og enhver kunde faa Landets Konge i Tale — selv om man vidste, at han var en retfærdig Mand, der ikke taalte, at nogen af hans Undersaatter led Uret — selv ikke den ringeste af dem. Men det var den eneste Udvej, hun vidste.

Vejen faldt hende lang og besværlig. Karen Strangesdatter var heller ikke vant til at gaa. Da hendes salig Mand, Christian Juul til Donslund, levede, havde hun altid Vogn og Tjenerskab til Raadighed. Men nu var alt taget fra hende. Og det udelukkende paa Grund af disse Gældsbreve.

Nu vidste hun ikke andet Raad end at forebringe sin Sag for Kongen. Og saa sandt hendes Sag var retfærdig, maatte den krones med Held.

Portvagten standsede den gamle Kvinde.

Her fik ingen Adgang, som ikke havde kongelig Tiladelse.

Karen Strangesdatter saa paa Soldaterne. Skulde allerede den første Hindring standse hende?

Men pludselig lyste det op i hendes Ansigt. Hun havde faaet Øje paa en Skikkelse, der var paa Vej over Slotspladsen, og før de overraskede Soldater kunde hindre hende deri, styrtede hun forbi dem og kastede sig midt i Slottets store Gaard paa Knæ for kongelig Majestæts Hovedsmand Peter Kragh.

Hovedsmanden standsede sine Skridt og saa forundret paa den gamle, sortklædte Kvinde. Men saa genkendte han hende, tog hende ved Haanden og rejste hende op.

»Ikke sømmer det sig for Christian Juuls Efterleverske at kaste sig i Støvet for mig! Jeg har dog ofte været Gæst paa Donslund, da Eders salig Mand levede. Men hvad har I paa Hjerte, Karen Strangesdatter?»

»Jeg vil gerne tale med Kongen!«

Hovedsmanden saa betænkelig ud.

»Venter hans Majestæt jer?»

»Nej — men jeg maa tale med Kongen! Som en Tigerske maa jeg drage om Lande, om ikke jeg faar min Ret!«

»Jeg har hørt om den Dom, som er overgaaet jer — men jeg vidste ikke, det var saa galt fat. Vent her, Karen Strangesdatter, medens jeg taler med Kongen.«

Et Smil gik over hendes ellers saa sørgmodige og bekymrede Ansigt. For hun vidste, at Peter Kragh havde stor Indflydelse hos Kongen.

Og ganske rigtig — snart vendte Hovedsmanden tilbage og fortalte, at kongelig Majestæt ventede hende.

Nejende traadte hun frem for Landets Konge, der sad i en Stol ved et af Riddersalens store Vinduer og saa ud over de grønne Skove, hvor han havde leget som Dreng — og ned mod den blaa Sø, hvor han havde faaet den første Undervisning i Sømandsskab. Nu var Søens smaa Baade blevet ombyttet med stolte Orlogsskibe — men Kærligheden til Havet havde fulgt ham siden de lykkelige Drengenaar her i Skanderborg.

Kongen vendte sig mod Karen Strangesdatter:

»Min Hovedsmand har fortalt om jer. Kom kun trøstigt frem med, hvad I har paa Hjerte.«

Det venlige Tonefald i Kongens Stemme vandt Bugt med hendes Frygt, og frimodigt fortalte hun, hvorfor hun havde opsøgt kongelig Majestæt.

Hendes Husbond, Christian Juul, var død — og nu havde Adelsmanden Christopher Rosenkrantz faaet Dom over hende for to Gældsbreve paa tilsammen 5000 Rigsdaler. Men det kunde hun vidne ved alt, hvad helligt var, at aldrig havde hverken hun eller hendes salig Husbond modtaget saa meget som en Skilling af Christopher Rosenkrantz. Det var saa vist og sandt, som at hun nu stod over for kongelig Majestæts Aasyn, at Brevene maatte være falske.

»Men Underskrifterne ...« afbrød Kongen.

Ja — ikke kunde hun nægte, at Underskrifterne lignede hendes og hendes Husbonds. Men de maatte være eftergjorte for at bringe hende i Ulykke. Og nu stod Sagen saaledes, at man efter den hende overgaaede Dom uretfærdigt vilde tage Gaard og Gods fra hende.

»Jeg fatter Eders Kvide,« sagde Kongen, da Karen Strangesdatter tav. »Men hvordan skal jeg kunne hjælpe jer, naar disse Breve foreligger som gyldigt Bevis for Gælden, og I selv maa indrømme, at ingen kan skønne rettere, end at Underskrifterne er sat derpaa med Eders Husbonds Haand?»

DOMMEN OVER
CHRISTOPHER ROSENKRANTZ
Maleri af W. Marstrand
i Chr. IV's Kapel
i Roskilde Domkirke

Raadvild og fortvivlet saa Karen Strangesdatter paa Kongen — men saa var det, som hans store Skikkelse med de stærke, vagtsomme Øjne indgød hende Mod, og hun sagde:

»Naadigste Herre og Majestæt — ikke kan jeg, en arm og uvidende Kvinde sige, hvorledes I skal handle. Men den Almægtige, som har givet Kongen Magt til at hjælpe, han skal ogsaa give Eders Majestæt Visdom og Raad til at udfinde, at Brevene er falske.«

Kongen rystede smilende paa Hovedet, men han følte Medlidenhed med den ulykkelige Kvinde og lovede, at Sagen skulde blive taget op til ny Undersøgelse, og at Dommen foreløbig skulde være ude af Kraft.

Det var en glad og lykkelig Karen Strangesdatter, der gik ned ad Trapperne, over Slotspladsen og gennem den brede Port, forbi de Soldater, der før vilde spærre hende Vejen — for hun vidste, at Kongen vilde hjælpe hende til Retfærdighed.

— — —
Et Par Dage senere lod Kongen Christopher Rosenkrantz kalde til sig, forelagde ham Sagen og spurgte ham ud om alle Omstændigheder derved.

Men Christopher Rosenkrantz optraadte med stor Sikkerhed og erklærede, at han var i sin gode Ret. Han havde laant Christian Juul de 5000 Rigsdaler og havde nu Ret til at kræve dem betalt — eller Gaard og Gods udlagt som Vederlag.

Saaledes stod Paastand mod Paastand.

»Maa jeg se de to Breve?« spurgte Kongen.

Christopher Rosenkrantz fandt dem frem og rakte dem til Kongen, der længe saa paa dem. Der var tilsyneladende ikke noget i Vejen med dem. Til sidst holdt han dem op mod Lyset for at undersøge, om der skulde være noget Falskhedstegn ved Underskrift eller Segl.

»Jeg beholder Brevene i mit Værge nogen Tid!« erklærede Kongen endelig. »De skal nok blive forvaret vel. Om nogle Uger skal jeg tage Stilling til denne Sag, som er alvorlig for den af Parterne, som ikke har Ret.«

Kongen saa alvorligt efter Christopher Rosenkrantz, medens denne bukkende forlod Salen.

Tre Uger senere stod Adelsmanden atter Ansigt til Ansigt med sin Konge.

Det var i Skanderborg Slots store Audienssal. Mange fornemme Mænd var til Stede, deriblandt Rigets Kansler Christian Friis og de tre Rigsraader Steen Brahe, Henrik Ramel og Christen Holck. Ogsaa Karen Strangesdatter befandt sig i Salen.

Kongen saa strengt paa Christopher Rosenkrantz og talte ham til med truende Ord, formanende ham at sige Sandheden og indrømme Falskneriet og den mod Karen Strangesdatter begaaede Uret.

»Jeg skal da lade Naade gaa for Ret!« sluttede Kongen, »for at ikke en dansk Adelsmand skal komme i saa stor Skændsel og Vanære! Hensynet til Eders Slægt og dens store Fortjenester byder mig at dømme mildt.«

Christopher Rosenkrantz var blevet bleg, og det dirrede om hans Mundvige, men han knejsede strunk, idet han svarede:

»Tværtimod, kongelig Majestæt og I gode Herrer — nu er det min Agt at forfølge denne Sag til det yderste, og lidet bryder jeg mig om, at Christian Juuls Enke skal gaa som en Tiggerske fra sin Gaard ...«

Han vilde have sagt mere, men Kongen standsede ham med en bydende Haandbevægelse, og idet han greb de to Gældsbreve, sagde han med sin stærke Stemme, som havde faaet saa mangen Mand til at skælve:

»Her er Beviset, som fælder jer! Papirmesterens Mærke viser, at Brevene begge er falske. Jeg har ladet min Papirmester hente fra min Papirmølle ved Frederiksborg — den, jeg selv har grundlagt. Og Brevenes Datoer viser, at de er skrevet to Aar, før det første Ark Papir udgik fra Papirmøllen. Papirmesteren har med sin Ed bekræftet, at han aldrig tidligere har udsendt noget Papir med sit Mærke, hvad han iøvrigt heller ikke har kunnet gøre, eftersom han først blev Papirmester det Aar, Møllen blev bygget. I har forværret Sagen ved jeres Halsstarrighed. Dømmes skal I nu for denne æreløse Handling. Liv og Gods har I forbrudt. Men jeg vil, at I skal møde for Retten med Guldkæden om Halsen og Værget ved jeres Side, saaledes som det hører til Adelsens Festdragt. Og begge, Guldkæde og Værge, skal fratages jer i gode Mænds Paasyn. Thi I er som en ormstukken Frugt, der er faldet langt fra en ædel Stamme!«

I mange Aar derefter boede Karen Strangesdatter paa Donslund, i taknemmelig Erindring bevarende Mindet om den Konge, der havde hjulpet hende til Retfærdighed.

DANSK VIRKE I AANDENS VERDEN

AF PAUL HOLT

Hvor ofte hører vi ikke, at Danmark er et lille Land, der kun betyder saa lidt i den store Verden; det danske Land er kun en lille Klat paa Jorden; det danske Sprog tales og forstaas kun af godt fire Millioner Mennesker; en Digter, der bruger dette Sprog, kan ikke blive kendt rundt omkring paa Kloden, og en Videnskabsmand, der skriver paa Dansk, vil blive glemt i denne Afkrog, — og saaledes kan man blive ved med at opremse Eksempler paa dette »lille« Lands Begrænsning.

Men det er bare ikke rigtigt! Det er i Virkeligheden helt galt; det er ganske meningsløst ustandseligt at kæle for dette ynkelige Mindreværdskompleks, som man plejer at tale ud fra i en let, selvvironisk, lillemandsoverlegen Tone.

Det er naturligvis rigtigt, at Danmarks Flademaal kun er ringe, — idet man saa dog i Beskedenhed lader Grønland ude af Betragtning; Danmarks Rigsomraade er dog alligevel saa vidtstrakt, at der for Tiden skal tre Stormagter til at besætte det.

Danmarks Sprog tales ogsaa kun af forholdsvis faa; men det er dog alligevel et Rigsprog. Det er det eneste Fællessprog for Danske, Færinger, Islændinger og Grønlændere, et Forhold, mange Danskere glemmer at tage med i Betragtning.

Anlægger man en Kvalitetsmaalestok, d. v. s. regner man efter Landets og Folkets Ydelser, bliver Danmark slet ikke noget »lille« Land, saa viser det sig, at danske Mænd og Kvinder har sat deres tydelige Spor selv i de fjerneste Egne.

Der findes et »større Danmark« udenfor selve Danmarks Grænser; det er det Stykke Danmark, som kommer til Syne overalt, hvor Virksomhed af dansk Aand sætter sit Spor.

Her tænkes ikke paa Foretagsomhed af den Art, som ytrer sig igennem Ø. K., de store Ingeniørfirmaer, Dampskibsselskaber eller dansk Landbrugseksport, altsaa alt det, der vurderes i Penge, men ogsaa kun lever en forholdsvis kort Tid.

Det, det nu drejer sig om, er en Indsats af dansk

Tænkning, kunstnerisk Skaben og kristelig Livsudfoldelse, altsaa en Virksomhed som har sat sine Spor i Mennesker uden for Danmark, saaledes at de paa den ene eller anden Maade har optaget noget af dansk Aand i sig.

Videnskabsmænd i det 16.—17. Aarhundrede.

Fra gamle Dage kender vi danske Verdensnavne som Tyge Brahe (1546—1601), sin Tids ypperste Stjernevidenskabsmand, der drog udenlands og blev begravet i Tejn Kirken i Prag. Endvidere Geologen og Anatomen Niels Steensen (1638—1686), der ogsaa naaede stor Berømmelse i det fremmede og fandt sit sidste Hvilested i en Kirke i Firenze. Endnu mere berømt er maaske Ole Rømer (1644—1710), Opdageren af Lysets Hastighed, lige fremragende som Opfinder og Videnskabsmand, kun hans Beskedenhed gjorde, at hans Navn f. Eks. ikke blev knyttet til Termometret, som han i Virkeligheden opfandt.

Revolutionerende Resultater.

Langt senere, i det 19. Aarh., dukkede der atter en af

Lysets Dyrkere op i Danmark, det var Niels R. Finsen (1860—1904). Hans store Indsats var en Paa-visning af Lysets Indvirkning paa den menneskelige Organisme til Bekæmpelse af Sygdomme. Overalt i Verden har hans Gerning sat sine synlige Spor i Form af helbredede Mennesker.

Hele Verden staar i Taknemlighedsgæld til H. C. Ørsted (1772—1851). Den mægtige, hele Tilværelsen omspændende Elektroteknik har sit Udspring i hin lille, tilsyneladende tilfældige Begivenhed, da en Magnetnaal gjorde et lille Udsving paavirket af en elektrisk Kraft i Ørstedes Laboratorium.

Det blev atter en Dansker, der gjorde en af de mest vidtrækkende Opfindelser paa dette Felt, nemlig Valdemar Poulsen (1869—1942), der blev den egentlige Opfinder af Radiotelefonien.

Ungdomsbillede af Valdemar Poulsen

Bertel Thorvaldsen: Schweizerløven i Luzern.

Hele Naturvidenskaben er i de senere Aar blevet underkastet en grundig Revision; man er begyndt at betragte Verden paa en helt ny Maade; og til dem, der gør Hovedarbejdet i den Henseende, hører *Niels Bohr* (f. 1885). Fra hele Verden søger Videnskabsmænd til hans fysiske Institut paa Blegdamsvejen i København, derved er han blevet en Verdenslærer, og Danmark er blevet et førende Land i den moderne fysiske Videnskab, som nu er ved at tegne et nyt og for os, der er vant til at tænke paa gammeldags Maade, overraskende Verdensbillede.

De fleste af disse Ydelser af Naturvidenskabsmænd gjorde *Nytte*, de kunde betale sig, og blev da ogsaa hurtigt anvendt i Erhvervslivet; men Mennesker bestaar ikke alene af Legeme, men ogsaa af Aand. Derfor er de Arbejdsydelser, der ikke gør »Nytte«, men er rent »aandelige«, ligesaa betydningsfulde, ja, maa vel i Grunden siges i egentlig Forstand at være Kulturens Blomst.

Ogsaa paa saadanne Omraader har Danske ydet noget fremragende, der placerer vort Folk højt i Nationernes Række.

Billedhuggerkunst og Arkitektur.

Vi kan indenfor *Kunsten* nævne et Navn som *Bertel Thorvaldsen* (1768—1844). Sin Tids, maaske alle Tiders største *Billedhugger*. Ingen har som han aabenbart Skønhedens Rige paa Jorden. Den klare og rene Stil, som hans Tid var særlig begejstret for, gav han et ypperligere Udtryk for end nogen anden Billedhugger. Rundt om i Verden staar hans Værker i Museer, hos Privatfolk, paa offentlige Pladser, i Kirker, og hvor man ellers har villet anbringe et Værk af denne Danmarks berømteste Kunstner. Schweiz' mest bekendte nationale Mindesmærke, Løven, der er hugget ud i Klippevæggen i Naturparken i Luzern, er f. Eks. af ham og fortæller om et frugtbart Møde af dansk Aand og fælleseuropæisk Kultur.

Men ogsaa paa en anden Maade repræsenterer han Danmark i Udlandet, idet der ikke er nogen anden dansk Mand, hvis *Portræt* findes saa mange forskellige Steder over hele Jorden, f. Eks. i Rom, Firenze, Milano, Warburg, Dresden, Berlin, München, Wien og talrige andre tyske og italienske Byer, endvidere Bergen, Stockholm, Lyon, Glasgow, Leningrad, Paris, Reykjavik, U. S. A., Warszawa o. m. fl. Steder.

Blandt *Arkitekter* maa man ogsaa nævne nogle danske Navne, som ingen kan komme udenom, hvis de vil sætte sig blot noget ind i Kunstens Historie.

Den første er *C. F. Hansen* (1756—1845). Som saa mange andre af de store danskere kom han fra jævne Kaar, hans Fader var Skomager, men Drengens Talent viste sig tidligt, og han fik en god Uddannelse; det skyldtes Hoffets Protektion, at han blev hjulpet frem. Hans Moder havde nemlig været Kristian 7.s Amme.

Hans Indsats i Udlandet var mest knyttet til *Holsten* og navnlig Byen *Altona*, der den Gang ganske vist udgjorde en Del af den danske Konges Lande. Han opførte Danmarks Hovedkirke, *Vor Frue*, i København. Det var til den, at *Thorvaldsen* leverede Udsmykningen af Relieffer og Statuer, først og fremmest Kristus og hans tolv Apostle. Sammen med Kirken udgør disse Arbejder vist nok det Kunstværk i København, der mest søges af Udlændinge; det har baaret Danmarks Navn vidt ud over Verden.

Et Brødrepar, *Christian* og *Theophilus Hansen* (1803—83 og 1813—91) skulde ogsaa bringe Danmarks Navn til fremmede Lande. De var ligesom den ovenfor nævnte *C. F. Hansen* Københavner af Fødsel. Deres Fader var Bud ved Brandassuranceselskabet. Den ældste kom allerede i 13 Aars Alderen i Kunstakademiets Skole, viste tidligt betydelige Anlæg og fik Understøttelse til Rejse i Udlandet. Han var som hele sin Samtid begejstret for den gamle græsk-romerske Kunst, som han studerede baade i Italien og i Grækenland. Det sidste Land blev han særlig fængslet af og blev udnævnt til kongelig græsk Arkitekt og i denne Stilling virkede han i atten Aar. Hans betydeligste Arbejde i denne Tid var *Universitetet i Athen*. Senere opførte han for Østrigerne et »Arsenal« i *Triest*, og derefter blev han Professor ved Kunstakademiet i København, hvor han opførte *Kommunehospitalet*.

Hans Broder, *Theophilus*, fik hele sin Virksomhed i Udlandet. Han rejste ned til Broderen i *Athen*, hvor han opførte flere Bygninger, men forlod i 1846 denne By for at drage til *Wien*, og her fik han en stor Virksomhed. En Mængde store Bygninger skyldes ham, den stolteste af dem var *Parlamentsbygningen*, ligesom de andre i *græsk Stil*.

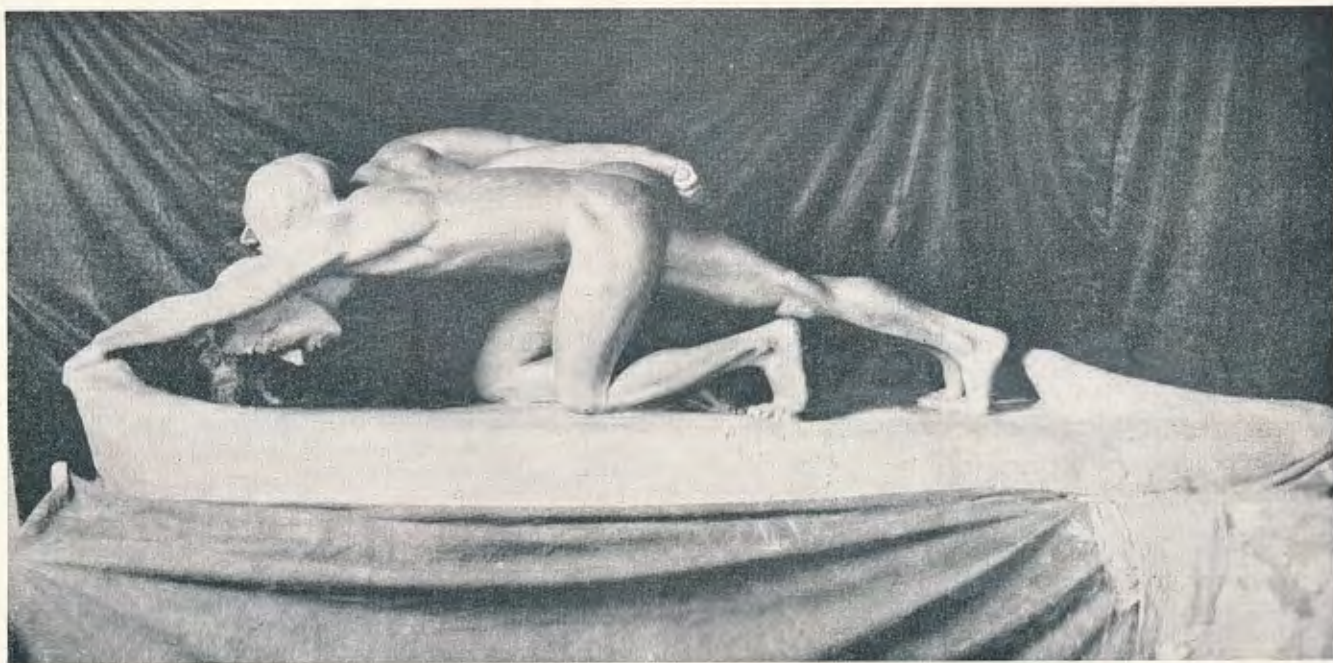
To danske Arkitekter kom saaledes til at sætte et afgørende Præg paa to af Europas Hovedstæder, Wien og Athen.

Ogsaa nulevende danske Kunstnere har vundet sig selv og Danmark et Navn i Udlandet, f. Eks. *Willumsen*, der netop i Aar skal fejre sin 80-Aars Fødselsdag. En mindre kendt Mand er den danske Bondedreng, der som 18-aarig drog til *De Forenede Stater* og der slog igennem som *Billedhugger*. Hans Navn er *Christian Warthoe* (f. 1891 i Salten Kro). Hans Gennembrudsarbejde kalder han »*Materialismen*«; det forestiller to Mandsskikkelser i Legemsstørrelse og skal symbolisere »Stræben efter egoistiske Fordele uden Hensyn til Næsten«. Et smukt Eksempel paa Indslag af dansk Aand i amerikansk Kultur, en Advarsel til det succesjagende Amerika. Han fik iøvrigt 2. Præmie for en Plakat for Verdensudstillingen i New York.

Christian Warthoe har selv givet Udtryk for Betyd-

Christian Warthoe: En ung Jøde

Christian Warthoe: Materialismen

ningen af Mødet mellem det danske og det udenlandske. Han siger, at dansk Aandslivs Bevarelse vil være bestemmende for det danske Livs Viderebestaaen i U. S. A. og have Betydning helt ind i det amerikanske Folkeliv i Fremtiden, som naturligt maa formes af alle Folkegrupper, der har taget Bolig i dette Land. I det amerikanske Folkelivs Tilblivelse har altsaa ogsaa dansk Aand sin Plads.

Musik.

Musik er vist den Kunststart, som er mindst hæmmet af nationale Grænser. Toner standses ikke ved Landegrænser, navnlig gælder det da i Radioens Tidsalder; men ogsaa i lidt ældre Tid havde udøvende Kunstnere og Komponister Muligheder i Udlandet.

Fra Danmark er der ikke udgaaet særlig mange Tonekunstnere i den store Stil. Man kan nævne N. W. Gade (1817—90). Han havde et sjældent Held med sig til at vinde de Laurbær i Udlandet, der er saa nødvendige for at blive anerkendt hjemme. Han skrev et større Værk, som ikke kunde komme frem herhjemme; saa sendte han det til Mendelssohn i Leipzig. Han blev straks interesseret og i 1843 opførte han det med sit Orkester; det blev en mægtig Sukces; det blev modtaget med større Begejstring end nogen ny Symfoni hidtil. Gade kom selv til Leipzig, hvor han blev Orkesterleder efter Mendelssohn; men han kunde ikke blive der; Spændingen mellem Dansk og Tysk var for stor, og han rejste tilbage til sin Fødeby, København. Men han virkede stadig for Udlandet, idet han bl. a. komponerede Musik til store Fester, f. Eks. i England. Han var den første danske Komponist i nyeste Tid, som blev almindelig kendt i det øvrige Europa, og hvis Værker er gaaet ind som Bestanddele i den almindelige musikalske Kultur.

Det andet store danske Musiknavn er Carl Nielsen (1865—1931). Han var et Naturgeni, der maatte gaa sine egne Veje. Det tog derfor lang Tid, før han rigtig blev anerkendt. Han stammede fra en fattig, fynsk Landbofamilie, og er den første danske Musiker i den helt store Stil. Herhjemme fornyede han Musiken, og ud over hele Verden skulde hans Toner komme til at klinge og derved ogsaa bringe et Bud fra Danmark. Hans Kunst fortæller hele Verden, at det karakteristiske for dansk

Aand, naar den er bedst i sin Skaben, ikke er Idyl, men en særegen ren Storhed, der er forenet med Smag og Humor.

*

Man kunde blive ved med at nævne Navne paa danske Personligheder, som har sat Spor i hele Verdens Aandsliv, f. Eks. en Tænkner og Forfatter som Søren Kierkegaard (1813—55), Digteren H. C. Andersen, nu oversat til ca. 35 Sprog, N. F. S. Grundtvig (1783—1872), hvis Tanker virker gennem Højskoler ogsaa i andre Lande, Malere som Tuxen (1853—1927), der blev Europas Hofmaler, og Ernst Zeuthen (1880—1938), hvis ejendommelige i hele Verdenskunsten originale Malerier hører til de mest efterspurgte, og Videnskabsmænd som de store Sprogforskere Rasmus Rask (1787—1832), Grundlæggeren af den sammenlignende Sprogvidenskab, J. N. Madvig (1804—86), sin Tids største Kender af det latinske Sprog, og Vilh. Thomsen, hvis Virksomhed blev afgørende for det finske Sprogs Udforskning, saaledes at det blev en Dansker, der derved kom til at yde en stor national Indsats i det finske Folks Kulturliv.

Men vi vil ikke gaa videre ad den Vej. Det ejendommelige for alle de hidtil nævnte, er, at de udfoldede de Evner, de ejede, hvor de bedst kunde, de fleste uden at tænke nærmere derover; det, der levede i dem, skulde have Udtryk. Forholdet til andre Mennesker, kom først i anden Række.

Den, der tjener...

Det vil derfor være paa sin Plads at fortælle noget om nogle danske Mænd og Kvinder, der ydede en stor Indsats udenfor Danmarks Grænser, netop fordi de derved vilde tjene andre først. De var maaske ikke saa højt begavede, de var ikke Genier, de blev ikke Verdensberømmetheder prydet med højt klingende Titler og skønne Ordener som mange af de foran nævnte; men de har gjort en Gerning, der har fremkaldt Kærlighed til Danmark og har bevirket, at mange i fjerne Lande staar i dyb Taknemlighedsgæld til vort Land.

Der tænkes herved paa danske Missionærer.

Vi kan allerførst nævne Hans Egede (1686—1758), Grundlæggeren af den kristne Kirke i Grønland og der-

Hans Egede

med ogsaa Grundlægger af hele den særlige grønlandske Kultur, som den efterhaanden udviklede sig af ældgamle eskimoiske og nyere kristelig-danske Forestillinger og Skikke. Denne Mission var ligesom Missionen i den danske Koloni Trankebar i Forindien en officiel, kongelig dansk Mission, der ikke blev holdt oppe af frivillige Kredse i Hjemlandet.

Det var først, da der kom en kraftig kristelig Vækkelse i det 19. Aarh., at almindelige Mennesker i Danmark begyndte at blive interesseret i Hedningemission, og efterhaanden var der mange, som selv vilde gaa ud til fremmede Lande og Folk, Mennesker som vilde ofre de trygge Forhold herhjemme, fordi de følte, at de havde faaet Kald fra Gud, som de skulde være tro imod; de *maatte* ud for at tjene andre Mennesker med Budskabet om, at Verdens Frelser var kommet til Jorden Julenat for at frelse alle Folketlag.

I 1820 blev »Det danske Missionsselskab« stiftet af Præsten *Bone Falk Rønne* i Lyngby; men der gik mange Aar, før Selskabet kunde udsende Missionærer til *Indien*, hvor man først tog Arbejdet op; men det gik bedre og bedre. Mænd og Kvinder tog af Sted, og der blev oprettet en kristen Kirke i Sydindien, nær Madras. Der blev bygget Kirker, Skoler og Hospitaler. Paa mange Omraader blev de kristne Missionærer Folkets Lærere og gode Hjælpere. Enkelte Missionærer indlagde sig en særlig Fortjeneste i det indiske Folks Historie. Man kan nævne *L. P. Larsen* (1862—1940), der fik overdraget det ærefulde og store Hverv at forestaa Oversættelsen af Bibelen til *Tamulsk*. Han blev hædret med den teologiske Doktorgrad ved Lunds Universitet. Endvidere Grundlæggeren af den danske Lægmission i Indien *Dr. Chr. Friemodt-Møller* (1877—1943).

Han fik særlig stor Betydning for Bekæmpelsen af Tuberkulosen i Indien. Den kejserlige indiske Regering overdrog til sidst til ham som øverste Chef (i 1939) at lede Kampen over hele det vældige Rige imod denne Sygdom, der er en sand Svøbe for det indiske Folk. Hans egne Kræfter var dog udtømt; det blev kun en ganske kort Tid, at han virkede i denne Gerning; men den indiske Regering værdsatte ham højt, bl. a. ved at give ham en høj Orden. Han døde i 1943 ude i Indien.

Til de store Danskere, der har været med til at forme det indiske Liv, hører ogsaa *H. P. Børresen* (1825—1901).

Han traf, mens han arbejdede som Ingeniør i Berlin, en ung Nordmand, *Lars O. Skrefsrud*, som han sluttede sig nøje til. De kom begge til *Indien* som Missionærer og begyndte paa egen Haand i 1867 en Mission blandt *Santalerne* i Nordindien, som henregnes til Landets allerældste Beboere. De boede under yderst primitive Forhold og havde det elendigt under Hinduernes haarde Herredømme.

Santalmissionens Bedrift blev den enestaaende, foruden at gøre en kristelig missionerende Gerning, at *give dette Folk en Kultur*. De kristne Missionærer fik bragt en *god social Orden* til Veje, fik sikret Santalerne Ret til den Jord, de dyrkede og en retfærdig Retspleje. Nødhjælpsarbejde under Hungersnød blev ogsaa overdraget Missionærerne. De skabte Santalsprogets Alfabet og Grammatik og grundlagde dermed ogsaa en Santallitteratur. Det var en fremragende kirkehistorisk og folkelig Bedrift, som blev ydet derved.

Gaar vi til *Kina*, vil vi møde Danmarks Navn med særlig Kærlighed nævnt i de nordlige Egne, i *Mansjuriet* eller *Mansjukuo*, som det nu kaldes i Almindelighed.

Her har den danske Mission virket i snart 50 Aar. Missionens Pioner, den elskelige gamle Missionær *Bolwig* (f. 1866) lever endnu derude. Han har prøvet mangt og meget, sidst i sin høje Alder at blive fanget af Røvere og lide Sult og Kulde; men han har holdt troligt ud, hjælpende og prædikende overalt, ogsaa blandt Røverne. En anden af de danske Missionærer, som faldt i Røvehænder, var Lægmissionæren *Niels Nielsen* (f. 1875), hvis Skæbne indtil Udfrielsen blev fulgt med Spænding af hele det danske Folk.

Blandt Missionærerne i Kina bør man ogsaa nævne to Kvinder, *Ellen Nielsen* (f. 1871) og *Karen Gormsen* (f. 1880). Den første har grundlagt en Landsby paa smaa 1000 Indbyggere omkring en Skole og Industrivirksomhed for Kvinder; hun er stor baade som Administrator af den store Virksomhed og som Missionær; hun hører til de helt store Kvinder i vor Historie, en af dem, der kaster Glans over Danmarks Navn. Ved Siden af hende skal man ogsaa nævne *Karen Gormsen*, der har grundlagt og leder et stort Børnehjem. De har begge faaet megen Anerkendelse for deres Indsats baade af den stedlige Befolkning og Japanerne, betydelig mere Anerkendelse end her hjemme, hvor deres Navne er ganske ukendt for den store Offentlighed.

Fra andre Dele af Verden kan man nævne *Einar Prip* (1868—1939) og Lægmissionæren *Fox Maule*, hvis Virksomhed faldt blandt de muhammedanske *Arabere* i Syrien.

I Nærheden af disse Egne arbejdede ogsaa *Karen Jeppe* (1876—1935). Hun ofrede sit Liv for at hjælpe *Armenierne*. Hun blev berømt over hele Verden, fordi hun fik Lejlighed til at virke for sin Sag i *Folkeforbundet* i Genève. Det var her, hun besejrede Ligeegyldigheden ved de berømte Ord om sit Redningsarbejde: »Det er kun et lille Lys, men Mørket er saa stort. Sluk det ikke«. Hendes Hædersnavne blev »Armeniernes Moder« og »Pigen fra Danmark«. I Modsætning til de ovenfor nævnte Kvinder fik hun ogsaa ydre Anerkendelse fra den danske Øvrigheds Side, idet hun fik Fortjenstmedaljen i Guld.

Vi kunde nævne flere Eksempler endnu paa betydningsfuld dansk aandelig Indsats i andre Verdensdele, saaledes i *Afrika* blandt Sudans Negre af Sudanmissionen, grundlagt af Lægen *N. H. Brønnum* (f. 1882), men dette faar være nok.

*

Det aandelige Danmark er et stort Rige. Vi skal føle det som en Ære at være med i det, og det skal være et Kald til os at værne om vor Arv— og det sker kun paa een Maade: ved at øge vor Rigdom.

Bjørnepatruljen vandt-ikke!

Af Ukko Kivistø. — Illustreret af Aage Gotved.

Divisionen planlagde den sædvanlige Vinterkonkurrence mellem Patruljerne, som fulgtes med Spænding af hele Landets Spejdere. Denne Division forstod nemlig at gøre sine Drenge til dygtige Spejdere, saa der var god Grund til, at Konkurrencen vakte Opmærksomhed.

Bjørnepatruljen havde vundet overlegent to Vintre i Træk. Patruljefører *Ilmari Ponsi*, som var en glimrende Fører, blev af sine Spejdere kaldt for *Bjørnegubben*, og der var virkelig noget ved ham, der mindede om en Bjørn. Denne Gang trænede han atter sine Spejdere med en saadan Omhu og Hemmelighedsfuldhed, at Drengene i de andre Patruljer sagde til hinanden:

»Bjørnene vinder bestemt!«

Men *Odderpatruljen* satte ogsaa alt ind paa at vinde, og de hviskede til hinanden:

»Der er et Par nye smaa Drenge mellem Bjørnene, som ikke kan klare de store Anstrengelser. De kan ikke staa paa Ski i tæt Skov.«

Andre sagde:

»Vær ikke for sikker paa det. Bjørnegubben kan mægtig tage dem begge paa Ryggen, og selv om de saa ikke bliver de hurtigste i selve Løbet, saa betyder Spejderdygtigheden, Kompassets Brug og den omhyggeligt valgte Udrustning saa meget, at Chancerne er smaa for de andre.

Hertil svarede *Odderne* i Kor:

»I en saadan Kamp er det ogsaa flot at blive Nummer to.«

Stakkels *Oddere*! De vidste ikke, hvor dygtige *Bæverpatruljen* var blevet paa det sidste. Og saaledes spekuleredes der; alle haabede paa Sejren, mens Spændingen steg til Kogepunktet.

Saa kom den Søndagmorgen i Februar, da alle Patruljerne stillede til Inspektion. Hele Ugen havde det været let Frost; men sent Lørdag Aften var det begyndt at fryse stærkere.

Bjørnegubben havde nøje iagttaget Himlen. Han vidste, at det var Smøringen af Skiene, der afgjorde Sagen. Bjørnespejderne havde derfor faaet strenge Ordre:

»I Aften faar I Besked om Smøringen; men hvis jeg ikke er sikker i min Sag, faar I først Ordren i Morgen tidlig.«

Himlen var stjerneklar, og Kulden tiltog; men alligevel var der noget tvivlsomt ved Vejrudsigten. En kold Vind bed i Øret paa saa ejendommelig en Maade, at Bjørnegubben var sikker i sin Sag:

»Nu faar Bjørnene i det mindste den rigtige Smøring i Morgen tidlig.«

Budstikken blev sat i Gang:

»Skiene smøres for mildt Vejr.«

»Det er jo helt tosset,« sagde Herredshøvding *Pelljö*, da han fik at vide, hvilken Smøring Sønnen *Kalle* gav sine Ski.

»Bjørnegubben er ved at blive kulret,« mente Tropsassistenten, »for Kulden tiltager, og i Morgen er det et saadant Føre, at man ingen Vegne kommer med den Smøring.«

Store Odder, Patruljefører for *Odderne*, havde tilfældigt faaet opsnuset, at hans Konkurrent allerede fra Starten havde gjort en Fejl. Han godtede sig i Stilhed, for her gjaldt det ikke alene et Sølvskjold paa et Bjørneskind, men ogsaa den sejrende Patruljes Anseelse et Aar frem. Han saa allerede Notitsen i Avisens Mandagsnummer for sig:

Spejdernes Vinterkonkurrence blev til Overraskelse

for alle Deltagerne vundet af Odderpatruljen, som for et Aar fik den fra Karelen udsatte Vandrepræmie, et Bjørneskind.

Men det var nu Bjørnegubben, der fik Ret. Tidligt om Morgen blev Vejret diset, og Temperaturen steg. Kun Bjørnene havde den rigtige Skismøring, hvad der fik deres Mod til at vokse, mens de øvrige kom til at se noget sort paa deres Chancer.

Der blev udleveret Kort. Kontrolstationerne var betegnet med røde Kryds og Maalet, den gamle Slotsruin, med en stor Cirkel.

Ved Ankomsten hertil skulde et Telt rejses i Sneen, og der skulde laves Mad. Den skulde bestaa af to Retter, hvortil Madvarer var medbragt af Patruljen, som ved Starten havde faaet den udleveret af Divisionen. Desuden skulde der laves en Skibaare, hvorpaa nogle af Spejderne skulde transporteres 2 km.

Patruljernes Starttider blev bestemt ved Lodtrækning. Bjørnene startede først, og det var derfor dem, der trak de første Skispor op langs Ruten. De efterfølgende Grupper var imidlertid saa kloge, at de ikke uden videre fulgte Sporene, for de vidste udmærket, at Bjørnegubben ikke generede sig for at lave falske Spor. Nej, det var nok bedst selv at finde Vej baade over Isen og i den store Granskov, som tilmed var ukendt for de fleste.

Dommerne havde slaaet sig ned i Slotsvagtens lune Hus. Ilden brændte livligt paa det store Ildsted. Paa en Trefod stod en Gryde Grød og boblede, og paa en anden stegte Kokken Flæsk.

Øvelsesledelsen beundrede Bjørnegubbens Forudseenhed med Hensyn til Vejret og hans Evne til at interessere Drengene. De var allesammen overbevist om, at Bjørnene atter vilde vinde overlegent, baade paa Tid og i Spejderduelighed.

Divisionschefen sagde:

»Lagde I mærke til Bjørnenes Udrustning? Skønt de fleste er fra jævne Hjem, saa er den dog langt bedre end de Spejderes, der kommer fra velhavende Hjem.«

En anden Fører svarede:

»Jeg tror, jeg ved hvorfor. Bjørnegubben forstaar Kunsten at vise Drengene, hvor der er Muligheder for selv at tjene til deres Udrustning.«

I det samme Øjeblik blev der meldt:

»Maagepatruljen ankommer.«

Alle studsede.

»Og de startede som Nummer 3. Hvad er der nu sket?« spurgte Divisionschefen forundret.

»Maagerne, som vi ikke regnede med kunde gennemføre Løbet,« indskød en anden.

»Enten det er den ene eller den anden Patrulje, saa gælder det nu om at bedømme Teltrejsning, Baaltænding og Madlavning,« sagde Divisionschefen.

Førerne gik udenfor. I Kikkert kunde de skelne fem udmattede Spejdere, som stod paa Ski ned ad Bakken. Gruppeføreren bar Maagernes Mærke paa Brystet.

»Der er jo kun fem, skønt de var seks, da de startede,« sagde Afdelingschefen bekymret.

»Hvor det ligner Maagerne,« kunde Sekretæren ikke dy sig for at tilføje.

I det samme kom en Gruppe paa syv susende ned ad Bakken.

»Bjørnene,« lød det som fra een Mund; men det var nu Bæverne, der ankom. De var ogsaa trætte, men de løb alligevel forbi Maagerne. Nu blev der ikke Tid til at stille Spørgsmaal. Ordrene blev givet, og Dommerne fulgte nøje Teltets Rejsning, Madlavningen og Bygningen af Skibaaren.

Det blev dog bestemt, at Maagerne ikke fik Lov til at fortsætte. De var i deres Iver gaaet udenom den sidste Kontrol, og de havde efterladt en udkørt Kammerat, som de straks blev sendt ud for at hente.

Ved Foden af den snedækkede Slotsruin rejstes nu det ene Telt efter det andet, og ved Ildstederne var Spejderne ivrigt beskæftiget med Madlavningen.

Alle Patruljer paa nær Bjørnene var nu ankommet. Det kan nok være, at Bæverne og Odderne var tilfredse, for nu var det jo dem, der kappedes om at vinde Bjørneskindet. Lederen bekendtgjorde, at Bæverne førte i Konkurrencen med eet Point, og det var naturligvis et haardt Slag for Odderne, som saa smaat var begyndt at udbrede sig om deres store Chance for at vinde. De prøvede paa at trøste sig med, at der jo kunde være Regnefejl i Pointsregnskabet, og at det derfor var Bæverne, der for tidligt glædede sig over Sejren.

Hvorom nu alting er, saa begreb ingen, at Bjørnene endnu ikke var kommet, og da der var gaaet en rum Tid, siden de sidste var naaet frem, begyndte baade Førerne og Drengene ængsteligt at spørge hinanden:

»Mon Bjørnene har været ude for en Ulykke?«

Ikke engang Bæverne kunde rigtigt glæde sig, skønt deres Sejr nu var efterkontrolleret og sikker. De havde ønsket at vinde Sejren i Kamp med Bjørnene.

Andagten var blevet holdt. Paa Ildstedet brændte Brændeknuderne; men Stemningen var dyster.

Nogle Førere var gaaet ud for at lede, for Kontrolterne var nu ogsaa ankommet med disse besynderlige Meldinger:

Bjørnene var paa Rekordtid ankommet til den første Kontrolstation, ligeledes til den anden; men derefter var de sporløst forsvundet. Det var meget mærkeligt, for ingen kendte Egnen saa godt som Bjørnegubben.

Midt i al den Usikkerhed blev der pludselig meldt:

»Fra modsat Retning nærmer to Skiløbere sig, og saa vidt det er muligt at se, trækker de en Skibaare efter sig.«

Spændingen steg endnu mere.

Oppå paa Toppen kom snart efter Bjørnenes Patrulje-assistent og en af Spejderne til Syne. Efter sig trak de lille Masa, som sad paa Skibaaren.

»Hvad er der sket?« spurgte Divisionschefen de udmattede og sveddryppende Spejdere.

»Vi har en Rapport fra Bjørnegubben. Han meddeler, at Bjørnepatruljen maa afbryde Konkurrencen.«

»Afbryde! Hvorfor det?«

»Her er en skriftlig Forklaring, som Bjørnegubben har skrevet.«

Divisionschefen fik følgende Rapport, som var skrevet paa et Stykke Tapet:

»Bjørnepatruljen havde i fin Tid passeret den anden Kontrolstation og fortsatte derefter i Retning mod Stranden, for jeg vidste, at vi ad denne Vej vilde vinde Tid og slippe for meget Besvær. Det var saa meget mere paakrævet, som jeg havde lille Masa paa Ryggen. Han var nemlig helt udkørt. Ankommet til Isen saa vi Røg og Flamme over paa den anden Side. Det brændte i en Fiskerhytte paa Sommerøen, hvor vi ofte har været i Lejr.«

Nu maatte Bjørnene vælge.

»Vil I hjælpe de nødstedte Folk, eller ønsker I at vinde Konkurrencen?« Selv var jeg ikke i Tvivl. Vort Valgsprog *Vær beredt* er jo en Befaling; men jeg lod Drengene selv afgøre Sagen. Det var Masa som svarede:

Heldigvis lykkedes det os at redde hende.

»Vi faar vist ingen Glæde ved at vinde, hvis vi forsømmer vores Pligt. Tag allesammen af Sted, saa bliver jeg her og venter paa jer. Jeg kan ikke løbe saa rask som I. Hent mig her, naar I kommer tilbage.«

»Jeg bliver ogsaa hos Masa,« sagde Epa, »jeg kan heller ikke følge med. Hvis vi faar at vide, i hvilken Retning det nærmeste Hus ligger, saa kan vi saa smaat begynde at staa paa Ski den Vej.« Jeg viste dem nogle Huse, der skimtedes paa den anden Side af Sundet og lovede at hente dem der. Disse Smaafyre havde gjort vort Arbejde lettere for os, fordi de havde baaret sig ad som rigtige Spejdere. Det havde ikke været let for dem; man kunde se paa dem, at de hellere end gerne vilde have været med os og faaet den Oplevelse med.

Med Sorg i Hjertet tænkte de ogsaa paa Sejren i Konkurrencen, som nu gled os af Hænderne; men Masa sagde trøstende:

»Næste Aar er det os, der faar Bjørneskindet.«

Saa tog vi af Sted. Jeg vidste, at der forestod os et haardt Arbejde. Foran os laa en aaben Rende, som vi skulde over. Lykkeligvis fandt vi et langt Brædt paa Isen, som vi brugte til Bro. Da vi naaede Sommerøen, stod Fiskerens Hus i lys Lue. Det var et svært Redningsarbejde; men vi tog fat og reddede, hvad reddes kunde. Jeg vidste, at Fiskeren var taget hjemmefra, og kun hans syge Kone og deres halvvoksne Søn var hjemme. Heldigvis lykkedes det os at redde hende. Hun var noget forbrændt, og vi forbandt hende saa godt vi kunde. Nu trækker vi hende til Byen paa en Skibaare, som vi har lavet af Beboernes Ski. Vi har svøbt hende ind i Skind, saa der er ingen Fare for, at hun kommer til at fryse.

Jeg sender Patruljeassistenten med denne Rapport. Sørg for, at Masa kommer godt hjem. Vi lykønsker de Sejrende — og fortryder ikke. Vi forsøger at sejre næste Aar!

Bjørnegubben.

Føreren læste Brevet højt. Længe var der ingen, der sagde noget. Stilheden blev afbrudt af Bævernes Fører:

»Vi overlader Præmien til Bjørnegruppen. Vi havde ikke kunnet gøre det, de har gjort.«

»Det kan der ikke være Tale om,« svarede Masa ivrigt. »En Konkurrence er en Konkurrence, og Bjørnene vandt ikke Konkurrencen, men manges en Spejder overvandt sig selv. Bjørnepatruljen vil aldrig modtage en Præmie, som den ikke har vundet i ærlig Kamp. Der staar tydeligt i Kampreglerne: En Patrulje, som afbryder Konkurrencen, kan ikke deltage mere. En Ordre er en Ordre. Endnu i Gaar var jeg vis paa, at jeg hørte til den Patrulje, som vilde vinde, og nu er jeg den lykkeligste mellem alle lykkelige over at tilhøre den Patrulje, der har Bjørnegubben til Fører. Længe leve Bæverne.«

Hertil svarede Divisionschefen:

»Du har Ret. Det betyder i Sandhed saa lidt, hvem der vinder Konkurrencen. Det vigtigste er, at vi gør vort bedste og er vort Spejderløfte tro.«

»Spejdere, er I beredt?«

»Ja, vi er beredt,« lød Svaret højt og tydeligt.

Mange af disse Spejdere har allerede givet deres Blod paa Finlands Slagmarker — — — For Fædrelandet voksede de op som Spejdere.

DER ER ILDEBRAND! AF MR. QUICK

Brand! Raabet giver Genlyd i Gaden. Folk stimler sammen, og en eller anden tilstedeværende, der hører til de lykkelige Mennesker, som ikke taber Snøvsen i et givet Øjeblik, knuser Ruden til det nærmeste Brandalarmeringsskab, trykker paa Knappen og afventer saa Sprøjternes Ankomst.

Alarmklokken kimer! Freden paa Brandstationen er forbi. I Løbet af Sekunder forandrer hele Billedet sig. Næppe har den elektriske Klokkens Skingren lydt — førend det vagthavende Mandskab, der mellem Udrykningerne dyrker deres private Interesser i Opholdsstuerne, skyndsomst iler til Garagen. Deres Frakker, Hjelme med Økse og Reb hænger paa Væggen udfor hver enkelt Plads paa Sprøjten. Garageporten slaas op. Bilen startes. Og ca. 45 Sekunder efter Alarmeringen er Sprøjterne paa Vej mod Brandstedet.

Ja, saa hurtigt gaar det hele virkeligt til i vore Dage; men Københavns Brandvæsen staar da ogsaa som et af de bedst organiserede i Verden. Først jager *Brandinspektøren* af Sted i sin Vogn. Derpaa følger hele Kortégen af Brandbiler.

Inde i Røgdykkervognen tager Mandskabet under Kørslen deres Røgdykkerapparater paa, saaledes at de ved Ankomsten til Brandstedet omgaaende kan træde i Aktivitet. Det gælder om ikke at spille eet Sekund, da man ikke paa Forhaand ved, om Menneskeliv er i Fare.

I dette Tilfælde viser det sig virkelig, at Menneskeliv staar paa Spil. Denne Meddelelse faar Røgdykkerne undervejs. Kort efter, at Sprøjterne har forladt Brandstationen, ringer Telefonen i Vagtsluen og en nervøs Stemme siger, at Brandvæsenet endelig maa skynde sig, da flere Mennesker befinder sig i Fare i det brændende Hus — en høj Beboelsesbygning — og da begge Trappeopgange staar i Flamme, er flere Mennesker spærret inde. Denne Meddelelse gaar straks pr. Radio videre til Mandskabet i Røgdykkervognen, der har Modtager- og Afsenderapparat og er i konstant Forbindelse med Hovedbrandstationen. Det er indlysende, at det er af den allerstørste Betydning, at man under hele Kørslen kan faa saa mange Oplysninger som muligt om Brandens Karakter, endnu inden Maalet for Udrykningen er naaet.

Hvert Sekund er kostbart. Chaufføren ved det, og han giver Bilen alt den Gas, den kan tage. Den store tunge Vogn jager af Sted gennem Gaderne, Bremserne hviner, og Røgdykkervognen standser foran den brændende Bygning. Kort ef-

ter holder en hel Række Sprøjter i Gaden.

Politiet, som ligeledes er kommet til Stede, holder alle Uvedkommende paa Afstand, saa ingen er i Vejen for Brandfolkene.

Den vagthavende Brandinspektørs Kommandoraab lyder, saa snart han har overset Situationen. Brandmændene arbejder i feberagtigt Tempo, og dog skulde man tro, at det hele »kun« gjaldt en Øvelse efter den sikre og rolige Optræden, de lægger for Dagen. Sandheden er, at det er skolede Folk, som alle kan deres Metier til Bunds.

Faa Sekunder efter Sprøjternes Ankomst fungerer hele det storstilede Maskineri. Med Fare for deres Liv trænger Røgdykkerne ind i den brændende Ejendom. Takket være Røgdykkerapparaterne er de i Stand til at trænge op ad de brændende Trapper samtidig med, at Brandslangerne rulles ud.

Det viser sig, at der i Ejendommens øverste Etage befinder sig nogle Mennesker, som er i den yderste Fare. Brandinspektøren giver Ordre til, at »Lillebæltsbroen« — Københavns Brandvæsens Stolt:hed: den 33 Meter høje Stige — omgaaende skal sættes op til et Vindue paa 4. Sal. I samme Nu begynder Maskineriet at snurre, og den mægtige Stige skyder op med forbausende Fart.

Branden er af langt alvorligere Karakter end først antaget. Altsaa maa Brandinspektøren have Assistance fra andre københavnske Stationer. Gennem Røgdykkervognens Radio, der konstant har holdt Forbindelsen med Hovedstationen, tilkaldes nu Assistance. Fra Hovedstationen sendes Meddelelsen pr. Telegraf omgaaende videre til 3 københavnske Brandstationer, og faa Sekunder efter er endnu en Række Sprøjter paa Vej til Brandstedet, ligesom 3 Ambulancer ogsaa er blevet rekvireret for det Tilfælde, at nogle Beboere er kommet til Skade som Følge af Branden. Brandstedet saa at sige dirrer af Højspænding. Brandfolkene bærer flere bevidstløse Mennesker ned ad »Lillebæltsbroen«. De paagældende anbringes i Ambulancerne, som i susende Fart kører til nærmeste Hospital. De er alle blevet røgforgiftede. Takket være Brandfolkenes hurtige og sikre Arbejde er de reddet i Tide. Efter faa Dages Ophold paa Hospitalet vil de atter kunne udskrives.

Under hele Redningsarbejdet staar Brandinspektøren roligt paa Gaden og følger Arbejdet. Det gælder hele Tiden om at vurdere Chancerne.

Nu er Ejendommens Beboere frelst ud af den brændende Byg-

ning, hvorfra Flammerne efterhaanden slaar ud fra hele Tagetagen. Samtidig vælter en kvælende Røgmasse ud ad Vinduerne i øverste Etage. Røgdykkerne har fundet Ildens Arnested, og Brandinspektøren giver Ordre til, at en Række Slanger skal rettes mod det buldrende Baal.

Paa dette Tidspunkt er de nærmestliggende Ejendomme truet af Branden, og Brandvæsenet giver Ordre til, at disse Bygninger skal rømmes. Samtidig overdænges Ejendommens Tage med Vandmasser, for at slukke de Gnister, der fra den brændende Ejendom flyver hen paa Tagene. Det lykkes derved at begrænse Ilden til den ene Bygning.

Man er klar over, at det drejer sig om en betydelig Brand. Adskillige Pressefotografer og Politireportere er mødt op. Ja, endog en Filmsfotograf arbejder med sit Kamera.

Efterhaanden som Tiden gaar, lykkes det Brandvæsenet at blive Herre over Ilden. Langsomt — men sikkert — Fod for Fod, trænges den glubende Fjende tilbage. Flammerne dør hen. Senere svinder Røgen mere og mere, og sjældnere og sjældnere høres den hvislende Lyd, der forkynnder, at Vandstraalerne har ramt Træværk, der endnu gløder.

Omsider kan Slukningstoget køre tilbage til Brandstationerne, men dette er dog ikke ensbetydende med, at Hvilens Time er inde for Mandskabet. Efter hastigt at have drukket en Kop Kaffe paa Brandstationen gaar Brandmændene i Gang med at gøre Køretøjerne klar til næste Udrykning. Naturligvis skal alting skinne. Alting skal være rent og blankt paa de store Køretøjer, og det varer derfor endnu en rum Tid, inden Brandfolkene kan trække Vejret.

København har som nævnt en Række Brandstationer i de forskellige Bydele. Efterhaanden som Byen er blevet større og større, har det ganske naturligt været nødvendigt at indrette stadig flere Brandstationer. Københavns Brandvæsen har nu engang Pligt til altid hurtigst muligt at møde frem og slukke, hvor det saa end maatte brænde indenfor Kommunens Grænser. Ialt raader Brandvæsenet over 7 Brandstationer i Byen, og de ligger saa godt fordelt, at det aldrig vil være mange Minutter, før Slukningstoget er ved Brandstedet.

I Byens Hjerte ligger Hovedstationen og Adelgades Brandstation, paa Amager har vi Brandstationen i Markmandsgade, og det indre Nørrebro dækkes af Brandstationen paa Fælledvej. Vesterbros Brand-

station ligger paa Enghavevej og Østerbros i Østbanegade, — ydermere er der saa Tomsgaardens Brandstation.

Alle disse Stationer er ikke helt selvstændigt arbejdende Enheder, men staar alle i Forbindelse med Hovedstationen, og naarsomhelst der sker en Alarmering til en af disse Stationer, ved Hovedstationen det ogsaa.

I vore Dage, hvor vi har alle de tekniske Hjælpemidler, foregaar en saadan Alarmering paa en anderledes hurtig og praktisk Maade end Alarmeringen i gamle Dage. Der findes tre Maader at alarmere Brandvæsenet paa, nemlig: mundtlig, pr. Telefon eller pr. Brandalarm, — d. v. s. der kan jo tænkes en fjerde, nemlig pr. Post!

Ja, det er virkelig sket, at Brandvæsenet er blevet alarmeret pr. Post, men det er kun i et enkelt Tilfælde, hvor det kun drejede sig om en Skorstensudbrænding. Det vilde jo ogsaa være som i de »gode« gamle Dage, hvis man skulde skrive et Brev, gaa ned med det i Postkassen, vente til Kassen blev tømt og Brevet bragt ud — og saa først kunde haabe at se Sprøjterne komme!

Hver af Københavns syv Brandstationer har sit Distrikt, men Hovedstationen adskiller sig fra de øvrige ved, foruden at have sit eget Distrikt, saa ogsaa at skulle sende Specialkøretøjer ud til hver eneste Udrykning i Københavns Kommune, samtidig med at den paagældende lokale Brandstation sender sit Materiel. Disse Specialkøretøjer er dels den vagthavende Brandinspektørs Vogn, dels Røgdykkervognen, og endvidere kan der blive Tale om Ingeniørvogn og Belysningsvogn. Grunden til, at de to første Vogne skal rykke ud fra Hovedstationen hver Gang, der meldes Brand i København, er den, at der altid findes een Brandinspektør og eet Røgdykkerhold paa Vagt samtidig i Byen, og disse Vagter er henlagt til Hovedstationen.

Et Kik indenfor Hovedstationens Vognremise er nok et Besøg værd. Her findes en fin Samling Køretøjer: røde, skinnende blanke Vogne, der holder paa Rad og Række. Mægtige Hestekræfter er skjult i Vognenes Indre. Her staar Brandchefens, Øverstkommanderendes, Vicebrandchefens og den vagthavende Brandinspektørs Vogne.

Derpaa følger i Rækken: *Lillebæltsbroen*, den kæmpestore Stige-vogn, der er et rent teknisk Vidunder. Hvilket Opfindersnille har det ikke været at konstruere denne Stige-vogn!

Saa er der Sprøjterne, der er opmarcheret efter Rang. Forrest Røgdykkervognen med det komplicerede Radioanlæg. Der er ogsaa særlig

Grund til at lægge Mærke til Ingeniørvognen — eller som den kaldes: Pionérvognen, som er Brandvæsenets sidste Nyerhvervelse. Det er et nyt Arbejdsfelt, som Københavns Brandvæsen her har taget op, idet det nemlig gør Brandvæsenet uafhængigt af de private Redningskorps. Man havde længe været klar over, at det var et Savn, at man ikke ejede et saadant Køretøj, idet det jo ogsaa kunde hælde for Brandvæsenet, at man fra Tid til anden kom i Situationer, man ikke kunde klare ved egen Hjælp og derfor maatte alarmere de private Redningskorps. Men nu, da Pionérvognen er anskaffet, er der næsten in-

gen Grænser for, hvad det særlige Pionérmandskab, der er afgivet til Tjeneste til denne særlige Afdeling, kan paatage sig. Vognen er udstyret med alle tænkelige Redningsapparater i fineste Udstyr, og Mandskabet faar en særlig Uddannelse. Ja, om det saa gælder Dykkertjeneste, kan Pionéerne klare det, idet disse Folk har gennemgaaet et Kursus paa Marinens Dykkerskole.

Men der er mange flere Vogn-typer paa Hovedstationen. Der holder altid to Ambulancer klar til Udrykning, og naturligvis raader man ogsaa over Reserve-Ambulance-vogne, der hurtigt kan rykke ud.

(Forts. nederst næste Side)

»Lillebæltsbroen« rejst ved en Storbrand i København (Sukkerfabrikken 27. Januar 1943 efter Flyverangreb).

Tegninger: Oscar Jørgensen.

Det var spændende, *hvor* vi skulde holde Jul.

Vel er det interessant at se Island; men at ligge og krydse i Uger paa den nordlige og østlige Kyst af dette barske Land er ikke særlig morsomt, og Udsigten til at skulle ligge her og holde Jul kunde nok faa Humøret til at synke nogle Grader.

Langt hellere vilde vi ned til de mildere Færøer, hvor der ogsaa var større Muligheder for at faa Juleposten.

Saa lød det pludseligt gennem Skibet: vi skal syd paa og holde Jul. Det var straalende Vejr, og vi glædede os til Turen, men —

Barometret begyndte at falde, det gik over »Foranderligt« ned til Regn og var stærkt paa Vej mod Storm.

Naa, der var ikke Tid til at spekulere paa det, alle Maskinister mødte i Maskinen, Skibet skulde afgang snarest. Vi laa den Dag paa Seydisfjord, Islands østligste større Plads. Vi havde indtaget noget Proviant og Kul og skulde sejle til Færøerne, hvor vi skulde holde Jul i Fred og Ro paa Thorshavns Red.

Fred og Ro var maaske problematisk, for naar man ligger med et Inspektionsskib og skal passe paa, at fremmede Skibe ikke lister ind paa islandsk Territorium og fisker indenfor 3-mile Grænsen, maa man altid være klar til at stikke til Søs, og derfor er det saa som saa med Fred og Ro.

I Parentes bemærket ved I nok, at 3-mile Grænsen betyder 3 Sømil fra Land, og indenfor denne Grænse

er det fremmede Skibe forbudt at fiske. (3 Sømil er ca. 4,5 Kilometer.)

Naa, trods de lidt urolige Udsigter — Barometret faldt stadig — gjorde vi klar og afsejlede den 21. December.

Nu var »Beskytteren« jo ikke nogen Luksusdamper, hverken hvad Bekvemmeligheder eller Fart angik, og den opførte sig aldrig særlig pænt, men nærmest noget sjusket, i daarligt Vejr.

Den 23. var det blæst op til Storm; men vi holdt den gaaende, vi vilde jo gerne naa vort Bestemmelsessted til Juleaften. Vi sad netop ved Frokostbordet i Messen og talte om Vejret. Det kneb med at finde Munden, saadan slingrede Skibet. Slingrebrædderne var sat paa Bordet, for at Maden ikke skulde glide af.

Per Murer, vor Oppasser, der aldrig før havde været ude at sejle, kom meget bleg og vaklende med et Fad Bøffer, og just som han naaede Døren ind til Messen, tog Skibet en vældig Overhaling, Per Murer gik bag af Dansen med alle Bøfferne i Ansigtet, og alt, hvad der var paa Bordet, gik efter ham ud gennem Døren.

Samtidig gik meget andet ud af sit Leje, ja alt, hvad der kunde rive sig løs, det gik løs.

Der var et frygteligt Virvar, og vi fik alle travlt med at surre alt fast igen, saa vi var endnu bedre forberedt paa den næste Omgang, som vi vidste vilde komme.

Dagen gik til Ende, men der var ikke Tale om at gaa til Køjs i det forfærdelige Vejr, som yderligere forværredes om Morgenen den 24. December, da det desuden

Der er Ildebrand!

(Forts. fra Side 17)

Saa er der andre Specialvogne: Belysningsvogn, Oprydningsvogn og Mandskabsvogn.

Foruden de Vogne, der staar i Remisen, raader Hovedstationen over en stor Vognpark af ældre Brandvogne, der ikke mere er helt moderne, men som dog alle er i saa god Stand, at de kan benyttes under Slukningstjenesten, hvis Brandvæsenet skulde komme ud for den store Katastrofe.

Der gøres indenfor Brandvæsenet et mægtigt Arbejde for at sikre Befolkningen mod Ildens Fare, og Københavns Brandkorps, som for øv-

rigt ethvert Brandkorps i Landet, arbejder med utrættelig Energi. Næsten utrættelige maa ogsaa Brandmændene være, for de er faktisk i Aktivitet uafbrudt. Det drejer sig ikke alene om at rykke ud til Brande og Ambulancetjeneste, men bagefter skal alle Redskaber gøres i Stand igen. Vognene efterses og pudses, Mandskabet trænes og øves o. s. v., stadig er der nok at gøre, hvis Brandvæsenet skal holde den høje Standard, det i Øjeblikket har. Stadig vokser København, og den direkte Følge er: Flere og flere Udrykninger.

F. Eks. i Aaret 1937 — da Byen havde naaet 700.000 Indbyggere — blev der foretaget næsten 12.000 Udrykninger og kørt en samlet Distance paa 110.000 Kilometer af Ambulancerne alene. Samtidig var der

henved 1650 Brandalarmeringer og ikke mindre end 120 større Brande.

Den moderne Brandmand er en Type for sig selv. Han bliver aldrig grebet af Nervøsitet. Der er ingen Fæmten. Klarhjernet og rolig udfører han sit ofte farefulde Arbejde med en Præcision, der viser, hvor godt Korpsen har organiseret hver enkelt Mands Arbejde.

Ja, Brandmanden er en populær Skikkelse i Storbyen København. Naar han sidder paa sin Sprøjte og til Akkompagnement af Signalhornets hæse Tuden farer gennem Gaderne, saa føler han rigtigt, hvor vel han er anset, og bemærker utvivlsomt med en stille Glæde de Hundreder af Øjne, der hviler beundrende paa ham i det korte Sekund, han farer forbi...

blev stærk Snetykning. Det saa godt nok ud til at skulle blive en Juleaften, som vi vilde huske. Ude i en orkanagtig Storm i Snetykning paa en Juleaften, det var ikke helt almindeligt, og saa var der yderligere det Faremoment, at Maskinen under de voldsomme Paavirkninger, som den var ude for, kunde lide Havari, og svigtede den et eneste Øjeblik, da vilde Skibet komme paa tværs i Søen og dermed være fortabt.

Vi laa underdrejet for at ride Orkanen af, det vil sige, Skibet blev lagt med Stævnen imod Stormen og med Maskinen igang netop tilstrækkelig til at holde Skibet paa Plads. For megen Fart vilde slaa Skibet i Stykker og for lidt Fart vilde forhindre Styring — og saa var det Juleaften.

Der var ikke Tale om at gaa rundt nede i Maskinrummet, vi hang, hvor vi kunde hage os fast, for ikke at blive slynget ind mod de bevægelige Dele.

Pludseligt slog Maskintelegrafen »Stop«, samtidig med at Skibet gennemrystedes af nogle ydre Paavirkninger, som vi dernede ikke kunde bedømme.

Hvad nu? Skulde vi lyste Telegrafens Ordre? Det betød sandsynligvis, at Skibet vilde komme paa tværs i de voldsomme Søer og derefter gaa rundt og forlise.

Skulde vi lade Maskinen blive ved at gaa og derved udsætte os for noget andet ukendt og maaske faa vor Afsked — der var kun et Par Minutters Betæknings tid, og vi lod Maskinen gaa videre.

Kort efter kom en Mand kravlende langs Dækket, han

stak Hovedet ned gennem Lugen og raabte gennem Stormen: »Stop for alt i Verden ikke Maskinen.«

En voldsom Sø var skyllet ind over Skibet, den raserede Kommandobroen og knækkede Telegrafstøjlen, hvad der foraarsagede, at Viseren paa Telegrafen i Maskinen faldt ned paa Stop. Den vagthavende Officer blev af Søen klasket ind mellem Skorstenen og Masten, der stod nær sammen. Det reddede ham, og selv om han var lidt slatten, da han blev halet frem, saa var der dog Liv i ham, og var han ikke blevet standset paa den haardhændede og mærkelige Maade, saa var han gaaet udenbords.

Pludselig lagde Stormen sig, Vejret klarede op, og selv om det blev sent — det var Julenat, og saa var det jo stadig Jul — inden vi fik klaret op i Maskine og paa Dæk og fik de værste Spor af Orkanen fjernet, saa gjorde vi dog klar til at holde Jul.

Der var en egen Stemning over Forsamlingen, ikke nær saa friskfyragtig som sædvanlig, da Kaptajnen kaldte os sammen og læste Juleevangeliet. Og der var Klang over Julesalmerne, der var mere end en, der tænkte paa, at det kunde have været den sidste Jul, men der var ogsaa en og anden, der tænkte paa, at saa var Fristen forlænget, Gud havde i sin Kærlighed givet os alle en Tid endnu.

Vi ønskede hinanden en glædelig Jul, og et Par af os tilføjede: i Jesu Navn.

Men over os var der en straalende Stjernehimmel.

Der var en egen Stemning, da Kaptajnen læste Juleevangeliet.

En lille Riddersmand

AF L. LUDVIGSEN — ILL. AF AAGE GOTVED

I Byens Skole kom en Dag hen paa Efteraaret en ny Elev, en lang, spinkel 12-Aars Dreng, ved Navn *Jean Skov*. Hans Mor, Enkefru Skov, var en lille, stilsfærdig Dame, hvis Mand havde været Manufakturhandler i Hovedstaden. Han havde efterladt hende en lille Formue, som hverken var til at leve eller dø af. Hun var da flyttet her til Byen med sin Dreng, købt sig et lille Hus og etableret sig med en lille Forretning, som skulde skaffe hende og Jean Udkommet.

Der er kommet en ny Dreng paa en Skole, og der tages lidt Maal af ham. »Hvordan mon han er?« spørger Rektor og Lærere. »Flink, artig, velopdragen?« »Hvordan mon han er?« spørger Drengene. En rask Dreng, en Guttermand, eller en »Mors Dreng«?

I den lille Forretning maatte passes nøje paa for at faa det til at gaa rundt. Men de to havde hinanden, og det var nok. Drengene havde jo snart lagt Mærke til, at Jean og hans Mor ofte spadserede lange Ture, vidt omkring. Naa, Jean var altsaa en Mors Dreng, og derfra og til at blive udnævnt til en »Tøsedreng« er kun et mindre Spring; men han kom ret hurtigt paa Traad med nogle af Lærerne, da han var flink og opvakt.

Hans bedste Fag var Historie, og deri havde de en meget dygtig Lærer, *Carl Hansen*. Han underviste tillige i Fransk og kaldtes »Franske Hansen«. Han havde i sine yngre Dage opholdt sig en Del i Frankrig og talte Sproget flydende; men det kunde ikke nægtes, at han fra den Tid havde lagt sig et lidt naragtigt Væsen til. Det, der i Frankrig kan regnes for den selvfølgeligste Ting, bliver let lidt komisk hos os med vort mere jævne og ligefremme Væsen. Men Hansen var en Mand med Hjerteret paa det rette Sted og som sagt en udmærket Lærer.

En Dag havde Hansen fortalt Klassen om den franske Helt Bayard, et Navn, der kan faa enhver fransk Drengs Hjerter til at banke. Bayard, »Ridderen uden Frygt og Dadel«, som hans smukke Tilnavn var, er vel ret ukendt for danske Drengene. Men hjemme havde Moderen en hel Bog om denne ædle Helteskikkelse, og Jean indsugede da alt, hvad han paa nogen Maade kunde, om »Ridderen uden Frygt og Dadel«; han var værd at ligne. Ganske alene forsvarede han Broen ved Garigliano mod Spanierne (der siges 200 Riddere, hvad jo nok lyder lidt overdrevet), og i Slaget ved Abbiatograsso (1524) frelst han den franske Hær, og selv, da han var dødeligt saaret, vilde han ikke flygte, vilde ikke vende Ryggen til Fjenden og faldt saaledes i Spanierne Hænder. Da Hertugen af Bourbon, der kæmpede — mod Franskmandene — under den tyske Kejser Karl den Femtes Banner, beklagede, at en saa ædel Ridder skulde ligge forpint af sine frygtelige Saar, skal Bayard have takket ham for hans Medfølelse og tilføjet, at en Bourbon, der svigtede sin Ed og kæmpede mod Konge og Fædreland, var meget mere at beklage end han (Bayard), der døde under Opfyldelsen af sin Ridderpligt mod Konge og Fædreland. Saaledes døde Frankrigs store og sidste Ridder.

Til Trods for sin gode Vilje lykkedes det ikke Jean at blive Ven med nogen af sine Kammerater; men »Franske Hansen« var glad for ham, navnlig da han betroede denne, at han var af fransk Slægt og derfor hed Jean Dubois Skov. Det fortrød Jean nu snart, for efter at have forklaret, at Dubois var det samme som Skov, kaldte »Franske Hansen« ham altid for Dubois, til stor Morskab for de andre Drengene. Jean havde saaledes en vanskelig Stilling; han var en »Tøsedreng«. Og ved sin Flid gled han efterhaanden op i den øverste Ende af Klassen, til Ærgrelse for Drengene i den nedre Del og til Ængstelse for dem i den øverste Del; og saa »fedtede« han for Lærerne, den »Tøsedreng«. Den øverste, Duksen, kan være »Høvding« i Klassen; men det kan ogsaa være den største Slagsbroder eller den mest ondskabsfulde eller snedige. I Jeans Klasse var det et »Tremandsraad«, der havde Ledelsen. Det var Konsul Jensens Søn, *Jens Karl*, der støbte Kuglerne, og Klassens to stærkeste Elever, *Peter* og *Ole*, der skød dem ud. Dette »Raad«, som i Virkeligheden tyranserede hele Klassen, havde fra første Færd lagt Jean for Had, af ren og skær Drengeskab og Drengenykker. For ikke at staa helt alene søgte Jean til de mindre Klasser; men nu søgte »Tøsedrengen« jo da sammen med »Pattebørnene«! — fy dog! — De mindre var dog glade for ham; han beskyttede dem ofte mod de større Drengene, skønt det i Begyndelsen kneb lidt med at slaas.

Men imedens gik denne lille Riddersmand og ventede paa en Lejlighed til rigtigt at vise dem, hvad han duede til. Men altid gled Chansen ham af Hænde. Som da den store Tyr, der havde slaaet sig løs, blev indfanget af en anden, lige for Næsen af Jean. Eller som *nu sidst*, da Slagter Nielsens Heste løb løbsk; da havde Jean været lige ved dem, da Fragtmænd Sørensen fik fat i Hovedtøjet paa de rasende Dyr. Det var antagelig godt, at det gik, som det gik, for det var jo ikke aldeles sikkert, at Jean var kommet godt fra dette. Sidste Gang havde man dog lagt Mærke til hans gode Vilje — og de andre Drengene havde haant ham ubarmhertigt: »Naa, »Tøsedrengen« kom bagefter!«, og andet af samme Tønde. Efterhaanden havde Jean jo forstaaet, at det ikke gik an helt at holde sig fra Slagsmaal; det havde Bayard da heller aldrig gjort. Jean var en dygtig Gymnast, hurtig og behændig, og efter at have studeret de andre Drenges Metoder, gik han efterhaanden oftere og oftere paa, tog, hvis det saa skulde være, sine Klø med Anstand. Han gav sig nemlig aldrig i Kast med Drengene, der var mindre end han selv.

Det var omsider blevet Sommer. En skønne Dag skulde Jeans Klasse i Vandet. Dem, der blev inde i det indre Bassin, hvor man kunde bunde, gik det jo med at styre. Men det kneb lidt for gamle »Sesser« — Krigsassessor Olsen — at tøjle de urolige Knægte, der var saa dygtige, at de svømmede, hvor de ikke kunde bunde. Det skulde blive Sjøv at se, hvad »Tøsedrengen« duede til, naar han blev smidt i Vandet. Han vilde vel give sig til at

raabe paa Mor, mente Peter, Ole og Jens Karl. Men d'Herr blev desværre dybt skuffede. For Jean viste sig at være en vældig Vandhund. Han svømmede som en Sæl, i og under Vandet. Og »Tremandsraadet« som havde besluttet, at Jean ordentligt skulde dykkes; det var jo sørgeligt. Dog, da Jean var kommet lidt udenfor de andre Dreng, lykkedes det de tre sammensvorne at »afskære« ham, saa at han maatte søge udefter — for at undgaa dem. Som en Pil skød han fra dem. De to »Bødler« sakkede snart bagud og søgte indefter, idet de saaledes lod deres »Høvding« i Stikken. Jens Karl var en god Svømmer, og skønt han da maatte forstaa, at han intet kunde gøre Jean, fortsatte han med Iver Forfølgelsen. Jean, der frygtede Jens Karls giftige Tunge, men ellers inderst inde foragtede selve »Høvdingen«, spekulerede et Øjeblik paa, om han skulde benytte den gunstige Lejlighed til at give Slubberten en ordentlig Dukkert, opgav dog dette — vendte, og svømmede uden om ham, indefter. Han sendte dog Jens Karl et lille Styrtebad, idet han passerede ham. I mægtigt Tempo fortsatte Jean og var allerede i Nærheden af Badeanstalten, da han hørte et forfærdet Brøl bag sig og derpaa et Skrig fra Badeanstalten: »Han drukner!«

Det tog ham kun et Øjeblik at vende; men, da Jens Karl laa et Stykke ude, havde denne allerede været nede for anden Gang, saa Jean maatte dykke efter ham. Dette tog noget paa Kræfterne, og da Jens Karl naturligvis var angst for sit kostbare Liv, klyngede han sig fortvivlet til Jean, saa denne næsten lammedes i sine Bevægelser og var ved at kvæles. Under Bjergningen havde Jean nemlig slugt en Del Vand, og den fra Badeanstalten udsendte Baad kom i Virkeligheden i yderste Øjeblik. Den forfjamskede og forfærdede »Sesser«, der sammen med Bademesteren udgjorde Redningsbaadens Mandskab, sendte en Strøm af Eder og Skældsord ud over de to bevidstløse Dreng. Naa, nogle egentlige »Laurbærblade«, havde »Sesser« da heller ikke gjort sig fortjent til; »Nej!« »Sesser« skulde nok ikke have vasket Tærner! Hah! Hah!«

Medens Jens Karl ret hurtigt kom oven Senge — Ukrudt forgaar ikke saa let! — varede det adskillig Tid, inden Jean kom nogenlunde i Orden. Saa han fik ikke Eksamen med, og nu — blev han vel sagtens heller ikke flyttet op?

»Franske Hansen« var blevet forfærdeligt opskræmt. Skulde han nu miste sin flinkeste Dreng, sin kære Dubois, for saadan en modbydelig Knægts Skyld? Det kunde ikke være Forsynets Vilje! — Det blev den maa-ske glædeste Dag i »Franske Hansen«s Liv, da Jean endelig var udenfor Fare. »Ja, se, Hr. Hansen!« sagde

... saa Jean maatte dykke efter ham

Jeans Mor til Læreren under et af dennes Besøg. »I Begyndelsen var jeg jo rent fortvivlet. Jean i stadig Feber, vildt fantaserende! Hvad han hidtil havde holdt for sig selv for ikke at bedrøve ogsaa mig, fik jeg Rede paa! Hele hans isolerede Stilling overfor Kammeraterne, deres Drillerier og hans hjerteskrærende Sorg derover! Og han var saa svag, saa svag! Saa De forstaaer nok min jublende Glæde over atter at kunne slutte en nogenlunde rask Dreng i sine Arme!« sluttede hun bevæget.

»Men!« sagde Hansen, da han engang var alene ved Jeans Sygeleje. »Jean! Du maatte da være mere end en Engel, hvis du ikke tænkte paa, blot et Øjeblik, den Gang, at det var en skidt Knægt, en af dine værste Plageaander ... som burde klare sig selv uden dig!«

»Jo, se Hr. Hansen!« svarede Jean, »maaske nok ... men se, saa!« føjede han lidt sky til, »saa! jeg for mig en lille, forskrækket Dame, hans Mor, Konsulinden, der engang havde talt venligt til mig! Jens Karl var jo hendes Øjsten, vidste jeg jo!« sluttede han.

Mange havde været flinke og opmærksomme mod Jean og hans Mor; men Konsulens havde vist en paa-faldende Ligegyldighed, aabenbart helt optaget af deres egen Drengs vidunderlige Redning. Men en Dag fo'r »Franske Hansen« — hvidglødende af Iver — hen til Konsulens, hvem han gav det glatte Lag, idet han helt glemte sit ellers saa høflige Væsen. Omsider kom de over og saa' til Jean. Konsulen var saa venlig, som han kunde være, og Konsulinden kyssede rørt Jean paa Panden og hviskede til ham: »Gud velsigne dig, min raske Dreng!« — Jean var blevet helt rørt, skønt han jo var en rask Dreng. »Vi kunde ikke faa Jens Karl med her over!« fortalte Forældrene. »Han skammede sig!« — Naa, det var Jean ikke ked af, han savnede ham ikke.

*

Trods den manglende Eksamen kom Jean — paa Grund af sine gode Vidnesbyrd — op i næste Klasse. Ved Afslutningen inden Sommerferien holdt Rektor en lille Tale for »hele Skolens Helt«, som fik et trefoldigt Hurra. Den lille Fru Skov var glad og stolt over sin kære Dreng og den Ære, som overgik ham. Siden havde »Franske Hansen« samlet Jeans Klasse i et Hjørne af Legepladsen; den skulde have et lille Ord med paa Vejen.

»Træd frem, Dubois!« sagde Hansen. »Se vi Lærere vil i Almindelighed nødtigt blande os ind i Elevernes særlige Forhold, fordi vi blandt andet risikerer, at den, vi tager os af, bag vor Ryg bliver dobbelt slet behandlet af slubbertagtige Kammerater. Men I kan tro, vi længe har haft Lyst til at give jer en ordentlig »Opsang« for jeres rent ud sagt modbydelige Behandling af denne lille, prægtige Svend, »Ridderen uden Frygt og Dadel«. Hvem var nærmest til at redde Jens Karl? Mon Jean, hva'? — Nej, nærmest maatte vel være hans to Drabanter, de Herrer Peter og Ole, der dog saa fejgt svigtede deres »Høvding«. Og det blev saa vor Bayard, »den højmodige mod Fjenden«, der med Fare for sit eget Liv frelst Jens Karl. Ja, jeg behøver antagelig ikke at sige mere, for jeres »Tremandsraad« er vel for bestandig sat ud af Spillet. Og ... saa holder vi Sommerferie, Farvel Dreng!«

Han havde aabenbart anslaaet de rette Strenge. For pludselig sprang en af Drengene frem og greb Jeans Haand, idet han udbragte et Leve for »vor Bayard«, og nogle vældige Hurra'er fra de nu helt begejstrede Dreng truede med at vælte Skolemurene. Jean rødmede af Glæde. Det var jo nu gaaet saadan, som han aldrig havde vovet at drømme om. Nu var han deres »Allesammens Kammerat«. Men det bedste af det hele var det, som »Franske Hansen« havde sagt. Tænk at han netop havde sammenlignet ham med det store Forbillede, Bayard — »Ridderen uden Frygt og Dadel«. — Jean gav Hansen en stormende Omfavnelser og raabte:

»Farvel — og god Sommerferie — og Tak til alle Kammeraterne!« — Saa skyndte han sig ud til Moderen; Kammeraterne skulde da heller ikke saa gerne se, at »Bayard« tudede, vel? — Men nu var alt godt! Sikken en Sommerferie, Mor og han nu skulde holde, hva'?

5 SMAA MÆND GAAR I SKOVEN

Af Annesofie Hermann. — Ill. af Thora Lund.

Det er en dejlig forsommersøndagmorgen; verden er meget ny og daarende lysegrøn, fuglekvidder er der af den sjoveste og glædeste slags i luften. Det er rigtig en velsignet dag at tage til skovs i. Familier med skotøjsæskemad og øl i lommerne, spejdere med standere og sære grejer, pigespejdere med store rygsække og F.D.F.er med flade madpakker i bæltet og blanke horn i haanden — alle stormer de ind til billetlugen for at komme med det første lille grønne skovtog.

5 smaa mænd af en ulvebande staar og venter paa deres flokfører. De har allerede ventet længe, for de skulde have mødt hende her for et kvarter siden. Bandedøren hedder Peter Plys; han har fregner i hele sit sjove drengeansigt, en næse, som det kan regne ned i og en paryk som en ny teddybjørn — deraf navnet. Han har stillet sin bande bestaaende af Tip, Tap, Tønde og Mowgli, der kun er 9 aar, op paa række for at vise, at de udgør en bande med levemaade.

Øjnene bliver længere og længere og fødderne mere og mere trippende og urolige, eftersom togets afgangstid nærmer sig, og føreren stadig ikke viser sig. Det er første gang, det er sket i flokken, at hun ikke har været der paa pletten, og det hele er meget mystisk. Peter Plys føler sit ansvar tungt og stort som bandedfører — hvad skal de gøre? skal de gaa hjem? eller skal de tage afsted paa egen haand?

Tilfældet hjælper ham til at træffe den store afgørelse — først i skikkelse af en mælkedreng, der svinger om hjørnet og vrænger af flokken: »naa, staar fars dengser der og venter paa at barnepigen skal komme med sutten?« og derefter i skikkelse af den rare billetmand, der stikker sit med graa pigge besatte hoved næsten helt ud af lugen og raaber: »Hallelø, I smaa spejdermænd, hvis I skal med toget, maa I vist hellere se at skynde jer, for nu gaar det!«

»Kom,« siger Plys, synker spyttet og bryder alle broer bag sig, »giv mig jeres penge, nu kører vi, saa maa den dumme tøs selv om resten!«, han faar billetterne, og hele banden styrter op i det grønne tog og overvejer situationen. Tip og Tap mener nu, at det hele er en øvelse, og at banden er en nybyggerfamilie, der skal erobre nyt land, og at de nok vil finde Ulla ude i skoven forklædt som rødhud. Mowgli, der har briller (naar de da ikke er væk eller gaaet i stykker), fordi han slaar et lille skævt smut med det ene øje, naar han bliver ivrig, synes, at det hele er væ-væ-vældig spæ-spæ-spændende, — og Tønde mener ikke noget, for han er begyndt at spise sin første madpakke. Men den lille fører skubber huen om i nakken, saa alt plydset kommer strittende til syne, og han kløer sig i parykken og piller sig lidt i næsen og hiver lidt op i strømperne, for at de andre ikke skal mærke, at han er lidt, en lille smule, jo, det er han, nervøs, for vel er det oplagt, at de skal ud og have en dejlig dag, men det er jo nu ham, manden med snorene, der har ansvaret, hvis det her er riv-rav-ruskende-stjernegalt.

Saa staar de lidt paa den lille skovstation og misser mod solen og skæver efter, om Ulla ikke alligevel skulde være dukket op. Men der er ingen Ulla. De andre forskellige slags patruljer forsvinder med maaltbevidst gang ud ad alle de smaa skovstier. Peter Plys skubber hjertet op i livet, solen skinner, og 5 smaa mænd vandrer lige ud i skovens sommereventyr.

Og naturligvis varer det ikke længe, før de glemmer, at der faktisk er noget, der mangler, — tværtimod tager de det hele til sig med dobbelt vaagne drenge-sanser nu, hvor der ikke er en større til at pege paa skovmusen, der piler over stien, spættelyden langt borte og de mange slags blade og blomster.

En rum tid ligger de paa maven rundt om et lille vandhul og ser paa livet der, paa skøjteløbernes sære sving over vandfladen, paa vaarfluelarverne, der maser rundt i deres sære pinderustninger og haletudserne, der flimrer rundt i skyggen.

»Hør, vi maa videre,« siger Plys, der selv har svært ved at rive sig løs, men som pludselig synes, at verden er saa stor og blaanende eventyrlig, at de maa naa at se det altsammen. Tønde vil spise,

men det er der ingen af de andre, der har tid til, for de har lige lugtet sig til en rævegrav, og nu sidder de alle paa hug med smaa stramme buksebager og haaber paa, at ræven vil stikke en spids og forsigtig snude frem, naar blot de sidder helt musestille. Der kommer imidlertid ingen ræv denne gang, i stedet hører de en mærkelig lyd, der faar dem alle til at vende sig, fordi de tror, ræven vil gaa til angreb bagfra, det er nu stadig ikke nogen ræv, men et par lange ben stikker ud af en busk og ser meget mærkelige ud. Peter Plys gaar nærmere og konstaterer, at benene fortsætter sig opad i et legeme og øverst i et hoved, der ligger med ansigtet boret ned i mosset.

Hele banden stivner, og plyshaaret stritter.

»Han er vel ikke dø-dø-død?« hvisker Mowgli og udtaler alles stumme rædsel. »Jeg ved det ikke,« siger Plys og er lidt hæs, »men vi maa gøre noget ved det!« Hvad det noget er, der maa gøres, staar dem dog alle uklart, og de rører sig ikke af flækken. »Ja, noget maa vi altsaa gøre,« siger Peter Plys igen og nærmer sig et skridt. »Undskyld,« siger han med to beredte fingre til huen, »er De død, eller er der noget, vi kan gøre for Dem?« Manden svarer ikke, hvorfor Plys med fortvivlelsens mod gaar hen og vender hans ansigt om, det er ikke hyggeligt med mos og græstotter strittende ud af sig, men det er dog, som om liget glipper med øjnene, og det giver dem nyt mod, og da den lille fører igen høfligt spørger: »Undskyld, er De død, eller er der noget vi kan gøre for Dem?« kommer der en frygtelig ed af den slags, man ikke plejer at gengive i et pænt blad og derefter et »... lad mig være i fred. Jeg er stangdrukken!«

»Undskyld,« raaber de fem smaa mænd og hopper befriede videre i skoven igennem et stykke bregneland, som de leger er en savanne, og at de selv er Zulukaffer. Mowgli taber sine briller i Zulukaffernes ufremkommelige land, men er lige lykkelig for det, for det gør han hver gang, han er paa ulvetur, og det plejer at være noget, Ulla tager sig af, og forøvrigt gaar Zulukaffer aldrig med briller paa girafjagt.

Ved udkanten af dette mærkelige land staar der ogsaa en meget mærkelig lille

dame, der maaske nok kunde være en boers hustru. Hun fægter vildt i luften med en lilla paraply og truer tilsyneladende af et pænt middelstort bøgetræ (af den slags, som man skal stille sig under i tordenvejr), mens hun raaber: »Kan Du dy Dig, Emanuel!«

Men det har Emanuel øjensynlig ikke kunnet, for paa en gren over hendes hoved sidder en stor fed, graa kat og hvæser af hende. Dens madmoder har smaa skoknapper til Øjne bag stærke brillerglas, 48 forlorne tænder i munden og en bristefærdig frisure under en kuglerund ejdammerøst af en hat holdt fast paa hovedet mod naturens love.

Banden stiller sig til hendes disposition og hører om den utaknemmelige Emanuel, der kun havde faaet lov at komme med i skoven, hvis den vilde nøjes med at kikke op af sin kurv, men Emanuel var saa lyrisk, foraaet var gaaet den i blodet, og nu sad den altsaa der.

Snart besteg Peter Plys, Tip, Tap, Tønde og Mowgli det middelstore bøgetræ. At klatre var jo netop deres det bedste! Men Emanuel havde ingen køn karakter, og hver gang en arm nærmede sig, men heller ikke før, sprang Emanuel gratiøst en etage højere op. Og saadan blev den ved, indtil Mowgli der var lettest og adrættest var kommet højere op, end han egentlig turde, og langt nede fra, hørte man konen raabe, at Emanuel saa let blev svimmel, hvorpaa Emanuel elegant hoppede over i et nabotræ, og de fem smaa livredere maatte bumpe ned igen og ovenikøbet lade sig skælde ud, fordi de ved deres enestaaende kluntethed havde jaget det skræmte dyr paa

flugt! »Undskyld,« sagde Peter Plys meget høfligt, men Tip indlod sig paa en længere diskussion om, at katte helst vilde gaa deres egne vilde veje og vifte med deres vilde hale, og at alle veje var lige gode for dem, men det blev taget ganske overordentlig unaadigt op — og derfor løb den blaa bande videre og fulgte en tid lang en spejderpatrouilles fine okkerspor, som de jekkede saadan rundt i, at de helt spolerede dem og dermed en god leg, men det var der nu ingen der vidste.

Paa et stengærde fik Tønde sat igenem, at nu skulde der spises, og det blev

det saa, og det var meget godt, for nu var alle sultne og ingen anede, hvad klokken var.

»Hvor mon vi egentlig er,« spurgte Tap. Ja, det var der nu heller ingen, der vidste, for her havde de aldrig været før, men Peter Plys klæde sig lidt bag øret og mente nok, at den sti, der hende førte ned til en sø, han kendte. Det gjorde den ogsaa — paa den modsatte bred, men det generede ingen. Solen skinnede varmt og godt, og derfor soppede de — ogsaa fordi de ikke havde Ulla med til at sige, at de ikke maatte — og lavede smaa skibe af blade og bark og pinde og sejlede kapsejls, indtil Plys da klokken var 3, mente, at nu var den 11, og nu maatte de hellere finde stationen igen.

Men det var nu ikke saa nemt. De var kommet til et afsides sted i skoven, skilte var der ingen af og ingen mennesker, men langt borte hørte de spejderfløjter, saa de mente hele tiden, at de var nok paa den rigtige vej. De var jo nok efterhaanden lidt trætte og tavse, men ikke modløse og vandrede ad de veje, de syntes saa mest troværdige ud. Især var jo nok Mowglis smaa korte ben trætte, saa trætte, at de snublede, og han slog et

stort hul paa knæet; Mowgli var et mandfolk, bed tænderne sammen og snøftede kun een gang skævt med næsen, mens de andre satte sig rundt om ham og raadslog. Tip vidste om et saadant tilfælde, der havde udviklet sig til blodforgiftning, og benet maatte sættes af, Tap kunde nu et andet, hvor benet blot var blevet stift, og Tønde sagde, at han var tørstig og sulten nok og troede, Mowgli var det samme, og Peter Plys lagde et ikke ret snavset lommeterklæde om benet, og saa humpede de videre i lang tid.

»Jeg tror, klokken er over 12,« mente Mowgli, da skyggerne blev lange og lidt kolde, og solen ikke mere skimtedes over trætoppene. Ja, Plys var ogsaa lidt bang for, at de ikke naaede 1-toget. Og stadig hørte de spejderfløjterne.

Det var nu rart, at det skovløberhus laa lige der om hjørnet, da de alle fem var lige ved at blive triste, og Mowglis i forvejen korte ben næsten var slidt til gangvorter. Der var ogsaa en rar skovløberkone, som vaskede knæet og spurgte, om de vilde have kaffe og sandkage, og det sagde Tønde ja til, før Plys overhovedet havde tænkt sig om.

»Tror De, vi kan naa 1-toget?« spurgte Plys med munden fuld af sand (fra kagen altsaa) men jøsses nej, lille børn, det kunde der da ikke være tale om, for klokken var jo over 6! Det blev Peter Bandefører meget ked af og hed om ørerne, og Tønde snøftede, for de skulde have prinsessebudding til middag hjemme, og det var hans livret.

Og saa — ja saa gik det ligesom i eventyrerne, at det bankede paa døren, og der stod Ulla lyslevende med sit røde haar flagrende i farten og blussende kinder hivende efter pusten og raabte ind i stuen, om man her havde set 5 smaa ulvemænd paa skovtur?

Om man havde! Tableau og stor gensynsglæde!

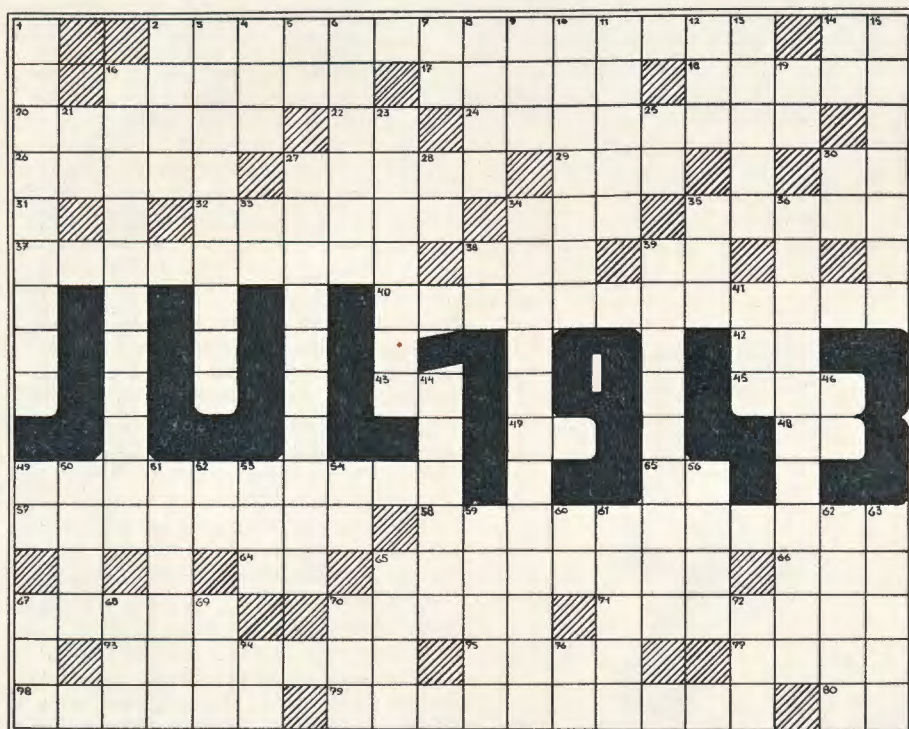
Stakkels Ulla havde for første gang i sit liv sovet over sig og havde hele dagen pilet rundt i skoven for at finde dem, hun vidste, hvor de var staaet af, havde mødt en vred mand, der var søvnig og en vred dame, der var vaagen, men dermed var ogsaa alle spor hørt op, men en spejdertrop, hvis leg alligevel var ødelagt, fordi nogen havde ødelagt deres okkerspor havde hjulpet hende med at lede, og det var deres fløjter, de havde hørt.

Og da det var i de gode gamle dage, hvor et dæk var et dæk, læssede Ulla dem alle fem paa sin cykle, 2 paa bagagebæreren, 1 paa saddelen, 1 paa pedalerne og 1 paa styret — og trak dem til stationen.

Mowgli faldt i søvn i kupeen med hovedet i hendes skød, idet han mumlede: »vi har nu haft en dejlig dag — og mine briller ligger i bregnerne, ved du!«

PRÆMIE-OPGAVE

1. Præmie: Et Gavekort 50 Kr.
 2. Præmie: Et Gavekort 25 Kr.
 3. Præmie: Et Gavekort 10 Kr.
- til et af Spejderdepoterne efter frit Valg
- 4-10. Præmie: Bøger

Klip ikke i Heftet, men tegn Løsningen og indsend med tydeligt Navn og Adresse til Korpskontoret inden 1. Februar 1944.

Kun gyldig ved samtidig Indsendelse af Kontrolkupon.

67. Sygdom
70. Slagsen
71. Betjene
73. Ved Højtid
75. Skaldyr
77. Hæderen
78. Gør klar
79. Livsstadium
80. Som 64 vandret

Lødret:

1. Uppercut
2. Legemsdel
3. Altid
4. Bak op!
5. Tone
6. Bratte
7. Røgprodukt
8. Fratage
9. Gl. Udraab
10. Sætning
11. Ormen
12. Tæt
13. Barn
14. Iagttag
15. Dør
16. Møbeldelene
19. Initialer
21. I Orden!
23. Profetinde
25. Eksisterer
27. Bellevue

28. Initialer
30. Vand
33. Stedord
34. Middelalderlige Sammenslutninger
35. Forkortelse
36. Familie medlem
38. Stedord
39. Er gl. Spejdere
41. Let
44. I Lejren
46. Dræbes
49. Spejderforkortelse
50. Digt
51. Luk
52. Træ
53. Opfører
54. Barnesprog
56. Flod
59. Enkelte
60. Tone
61. Behandlet med Syre
62. Bevæger
63. Jydsk Stednavn
65. Raab
67. Orient. Navn
68. Klokkeslet
69. Drik
70. Papegøje
72. I gl. Folkeviser
74. Tal
76. Vandform

Vandret:

2. Friluftsmenneske
14. Køkkenredskab
16. Ladet Mundvand løbe
17. Over Havet
18. Bælfrugten
20. Stimulans
22. Tone
24. Sejrherr
26. Hallunk
27. Ventede

29. Opfører

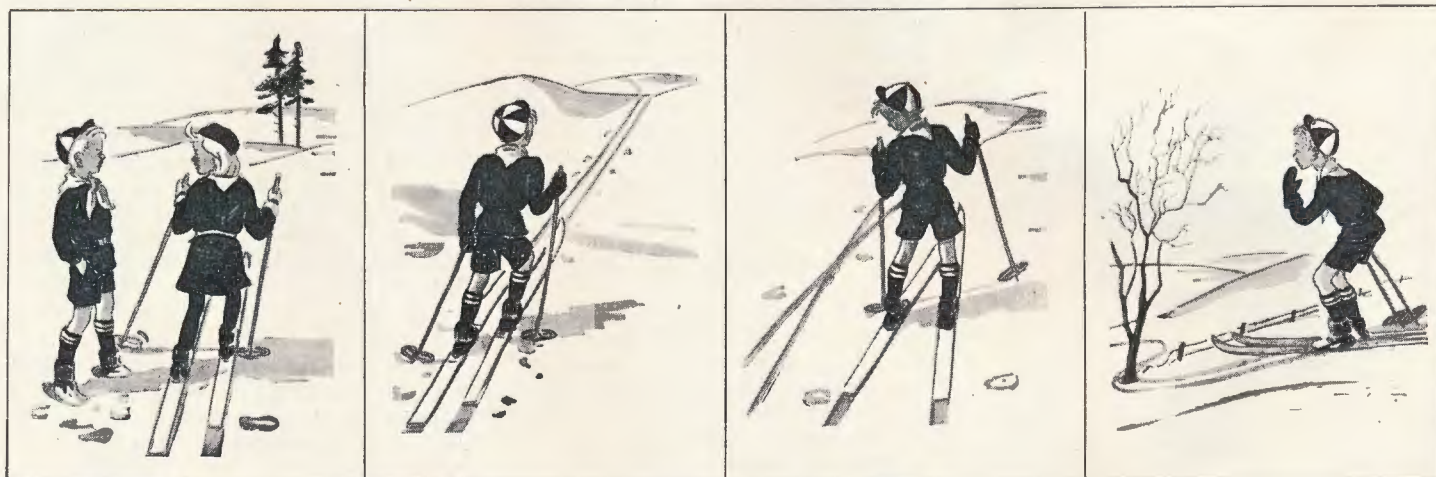
30. Kør
32. Søvn
34. Uplettet
35. Tillige
37. Korpsmedlem
38. Drik
39. Bogstaver i alfabet.
40. Rækkefølge
42. Træ

43. Tal

45. Fisk
47. Stednavn, bornholmsk
48. Stednavn, bornholmsk
49. Beregningsmiddel
55. Initial, afd. Forf.
57. Gengiverne
58. Orientering
64. Titel
65. Havn
66. Gennemgang

TINKA OG MADS...

Tegninger af Thora Lund.

Hvem staar bedst paa Ski af os?
Kappelysten den er stor.
Først gi'r Tinka Farten los
Mads skal følge hendes Spor.

Fuld af Iver starter han
med store Illusioner,
for han mener nemt han kan
slaa Tinkas Præstationer.

Men han undrer sig dog snart,
over hvad han faar at se,
Sporet krydser aabenbart;
- hvordan gør hun e'ntlig det?

Og med eet han standser brat,
det gaar over hans Forstand.
Mads med Sorg erkender at
Tinka kunde mer end han.

• I • INDIANERLEJR •

ADSKILLIGE TROPPE HAR IGEN I AAR PLANLAGT DERES SOMMERLEJR SOM VERITABLE INDIANERLEJRE . OG DE HAR VÆRET HELT GENNEMFØRTE, BAADE HVAD LEJRPROGRAMMET, PAAKLÆDNINGEN OG LEJRINDRETNINGEN ANGIK . DER HAR VÆRET TRAVLHED VED PLANLÆGGESEN OG MED FORFÆRDIGELSEN AF INDIANERUDSTYRET, MED NAVNEGIVNING AF DE ENKELTE SPEJDERE OG PAA ANDRE OMRAADER . INDIANERLEJR ER NOGET, DER TALER TIL RASKE DRENGES FANTASI OG GIVER UDLØSNING FOR EVENTYRTRANGEN.

SPEJDER JUL BRINGER HER NOGLE AF **GOTFRED MORTENSENS** FORTRINLIGE FARVEFOTOGRAFIER GENGIVET MED FREMRAGENDE TEKNIK I DYBTRYK.

FOROVEN TIL VENSTRE SES **LEJRENS TOTEMPÆL** , DER BLEV SKAARET PAA SELVE LEJREN OG DETTE JOB VAR ET FRITIDSARBEJDE; MAN ARBEJDEDE PAA DEN, NAAR MAN HAVDE LYST, OG LYSTEN MANGLEDE SJÆLDENT. FORNEDEN SER MAN HELE STAMMEN FORSAMLET TIL **KRIGSDANSEN** , FØR MAN GAAR UD TIL DET UUNDGAAELIGE KRIGSTOGT MOD DE NÆRMESTE BLEGANSIGTER.

DET MINDRE BILLEDE I MIDTEN VISER **EN AF DE TAPRE KRIGERE** I FÆRD MED AT SPÆNDE BUEN FOR AT NEDLÆGGE ET STYKKE „VILDT“ TIL MIDDAGEN, ELLER MAASKE MANGLER HAN ET BUNDT ØRNEFJER TIL SIT SKRUD. OG BILLEDET TIL HØJRE VISER EN **SPÆNDENDE TVEKAMP** UDE VED DEN STEJLE BRINK . MON DET ENDTE UAFGJORT?

